

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
97/C 357/01	Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. september 1997 i sag C-307/96, Salvatore Baldone mod Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail de Bruxelles) (Artikel 95a i forordning (EØF) nr. 1408/71 — forordning (EØF) nr. 1248/92 — overgangsbestemmelse — uanmodet omberegning af en ydelse — den sikredes rettigheder)	1
97/C 357/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 30. september 1997 i sag C-36/96, Faik Günaydin, Hatice Günaydin, Günes Günaydin, Seda Günaydin mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht) (Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — Associeringsrådets afgørelse — arbejdskraftens frie bevægelighed — begreberne tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat og lovlig beskæftigelse — tidsbegrænsede og betingede arbejds- og opholdstilladelser — ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse — svig)	1
97/C 357/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 30. september 1997 i sag C-98/96, Kasim Erta-nir mod Land Hessen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Darmstadt) (Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — Associeringsrådets afgørelse — arbejdskraftens frie bevægelighed — begreberne tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat og lovlig beskæftigelse — opholdstilladelse begrænset til midlertidig beskæftigelse som specialitetskok hos en ved navn benævnt arbejdsgiver — perioder uden arbejds- og/eller opholdstilladelse — beregning af beskæftigelsesperioder)	2
97/C 357/04	Domstolens dom af 1. oktober 1997 i sag C-345/95, Den Franske Republik mod Europa-Parlamentet (Institutionernes hjemsted — Europa-Parlamentet — mødeperioder)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 357/05	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. oktober 1997 i sag C-1/95, Hellen Gerster mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach) (Ligebehandling af mænd og kvinder — tjenestemænd — deltidsbeskæftigelse — beregning af anciennitet)	3
97/C 357/06	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. oktober 1997 i sag C-100/95, Brigitte Kording mod Senator für Finanzen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Bremen) (Ligebehandling af mænd og kvinder — tjenestemænd — deltidsbeskæftigelse — ret til fritagelse for eksamen med henblik på adgang til at udøve et erhverv — indirekte forskelsbehandling)	4
97/C 357/07	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. oktober 1997 i sag C-259/95, Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Sverige og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulation af Rådets beslutning 95/184/EF — Parlamentets beføjelser)	4
97/C 357/08	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. oktober 1997 i sag C-122/96, Stephen Austin Saldanha og MTS Securities Corporation mod Hiross Holding AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (Ligebehandling — forskelsbehandling på grundlag af nationalitet — dobbelt statsborgerskab — traktatens anvendelsesområde — sikkerhedsstillelse for sagsomkostninger (cautio judicatum solvi))	5
97/C 357/09	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. oktober 1997 i sag C-144/96, Office national des pensions (ONP) mod Maria Cirotti (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour du travail de Bruxelles) (Social sikring — artikel 46 og 51 i forordning (EØF) nr. 1408/71)	5
97/C 357/10	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. oktober 1997 i sag C-208/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (Traktatbrud — direktiv 92/119/EØF — manglende gennemførelse)	6
97/C 357/11	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 9. oktober 1997 i sag C-67/95, Rank Xerox Manufacturing (Nederland) BV mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tariefcommissie) (Fælles toldtarif — toldpositioner — kopierings- og telekopieringsmaskiner — tarifering i den kombinerede nomenklatur)	6
97/C 357/12	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 9. oktober 1997 i sag C-152/95, Michel Macon m.fl. mod Préfet de l'Aisne (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal administratif d'Amiens) (Tillægsafgift på mælk — referencemængde — ansøgning om godtgørelse for definitivt ophør med mælkeproduktion — afslag)	7
97/C 357/13	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. oktober 1997 i sag C-163/95, Elsbeth Freifrau von Horn mod Kevin Cinnamon (anmodning om præjudiciel afgørelse fra House of Lords) (Bruxelles-konventionen — artikel 21 — litispændens — San Sebastián-tiltrædelseskonventionen — artikel 29 — overgangsbestemmelser)	7
97/C 357/14	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. oktober 1997 i sag C-21/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (Traktatbrud — Rådets direktiv 84/466/Euratom)	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 357/15	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. oktober 1997 i de forenede sager C-31/96, C-32/96 og C-33/96, Antonio Naranjo Arjona mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Francisco Vicente Mateos mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INNS) og Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) samt Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) mod Laura García Lázaro (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad de Extremadura, Cáceres) (Social sikring — invaliditet — alderspensioner — artikel 47, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 — beregning af ydelser)	8
97/C 357/16	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 9. oktober 1997 i sag C-291/96, straffesag mod Martino Grado og Shahid Bashir (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Reutlingen) (Præjudiciel forelæggelse — straffesag — anvendelse af en høflig tiltaleform — forskelsbehandling — spørgsmålets relevans — inkompetence)	9
97/C 357/17	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. oktober 1997 i sag C-258/95, Julius Fillibeck Söhne GmbH & Co. KG mod Finanzamt Neustadt (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof) (Sjette momsdirektiv — levering af tjenesteydelser mod vederlag — begreb — arbejdsgivers befordring af arbejdstagere)	9
97/C 357/18	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. oktober 1997 i de forenede sager C-69/96-C-79/96, Maria Antonella Garofalo m.fl. mod Ministero della Sanità, Unità sanitaria locale (USL) n. 58 di Palermo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) (EF-traktatens artikel 177 — kompetence — ret i en af medlemsstaterne — ekstraordinær rekurs til præsidenten for Den Italienske Republik — bindende udtalelse fra Consiglio di Stato — direktiv 86/457/EØF og 93/16/EØF — særlig uddannelse til alment praktiserende læge — rettigheder erhvervet før den 1. januar 1995)	10
97/C 357/19	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. oktober 1997 i sag C-177/96, Belgische Staat mod Banque Indosuez m.fl., Det Europæiske Fællesskab (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank van eerste aanleg, Antwerpen) (Dumping — plader af jern og stål med oprindelse i Jugoslavien — Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens uafhængighedserklæring — retssikkerhed)	11
97/C 357/20	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 16. oktober 1997 i sag C-304/96, Hera SpA mod Unità sanitaria locale n. 3 — genovese (USL), Impresa Romagnoli SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale amministrativo regionale della Liguria) (Direktiv 93/37/EØF — offentlige bygge- og anlægskontrakter — unormalt lave bud)	11
97/C 357/21	Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 6. oktober 1997 i sag C-55/97 P: Association internationale des utilisateurs de fils de filaments artificiels et synthétiques et de soie naturelle (AIUFFASS), belgisk sammenslutning, Apparel, Knitting & Textiles Alliance (AKT), engelsk selskab, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (Appel — EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c) — tekstiler — åbenbart fejlskøn — overkapacitet — antagelse til realitetsbehandling)	12

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 357/22	Sag C-317/97 P: Appel iværksat den 15. september 1997 af SA Smanor og Hubert og Monique Segaud til prøvelse af kendelse afsagt den 3. juli 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-201/96, SA Smanor og Hubert og Monique Segaud mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber . . .	12
97/C 357/23	Sag C-327/97 P: Appel iværksat den 19. september 1997 af Christos Apostolidis samt 64 andre tjenestemænd og tidligere tjenestemænd ved Kommissionen, placeret ved Det Europæiske Institut for Transuraner i Karlsruhe, til prøvelse af dom afsagt den 10. juli 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-81/96, Christos Apostolidis m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Rådet for Den Europæiske Union	13
97/C 357/24	Sag C-328/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. august 1997 af Bundesfinanzhof i sagen Glob-Sped AG mod Hauptzollamt Lörrach	13
97/C 357/25	Sag C-329/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. juli 1997 af Bundesverwaltungsgericht i sagen Sezgin Ergat mod Stadt Ulm	14
97/C 357/26	Sag C-330/97: Sag anlagt den 23. september 1997 af Den Portugisiske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	14
97/C 357/27	Sag C-333/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. august 1997 af Arbeitsgericht Gelsenkirchen i sagen Susanne Lewen mod Lothar Denda som indehaver af Firma Denda Zahntechnik	15
97/C 357/28	Sag C-334/97: Sag anlagt den 24. september 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Comune di Montorio al Vomano	16
97/C 357/29	Sag C-335/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 17. september 1997 af Arbeidshof, Antwerpen, i sagen Rijksdienst voor Pensioenen mod Wim Westenborg	16
97/C 357/30	Sag C-336/97: Sag anlagt den 26. september 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	17
97/C 357/31	Sag C-337/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. september 1997 af College van beroep studiefinanciering i sagen C. P. M. Meeusen mod Hoofddirectie van de Informatie Beheer Groep	18
97/C 357/32	Sag C-338/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. august 1997 af Verwaltungsgerichtshof (Wien) i sagen Erna Pelzl, Johannes Kovac, Harald Hohenberg, Kovac Schrott GmbH NFG KG, Wiener Städtische Allgemeine Versicherungs AG, Ulf Zmölnig, Kovac Management GmbH, P Kovac & Co. GmbH og Kovac Eisen Maschinen Metalle GmbH NFG KG mod Steiermarks Landesregierung	19
97/C 357/33	Sag C-340/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. juli 1997 af Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach i sagen 1. Ömer Nazli, 2. Caglar Nazli, 3. Melike Nazli mod Stadt Nürnberg	19

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 357/34	Sag C-341/97: Sag anlagt den 30. september 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	19
97/C 357/35	Sag C-342/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. september 1997 af Landgericht München I i sagen Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH mod Klijsen Handel BV	20
97/C 357/36	Sag C-343/97: Sag anlagt den 1. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	20
97/C 357/37	Sag C-344/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. august 1997 af Verwaltungsgerichtshof Wien i sagen Wiener Städtische Allgemeine Versicherungs AG, Romed Karl Kleissl, Streiter KG Gasthof »Post«, Alfred Eiter, Stefan Riml, Mag. Josef Nothdurfter Treuhand- und Steuerberatungsgesellschaft mbH (tidligere Rasputin Vertriebsgesellschaft mbH), Tiroler Röhren- und Metallwerke AG, Elmar Kurz, Elisabeth Schüller, Anton Gschwentner GesmbH »Hotel Schwarzbrunn«, Allgemeine Wirtschaftstreuhand- und Beratungsges. mbH, Kaiserwerke Elektrizitätsversorgungs GesmbH, Miller Optik GesmbH, Michael Khuen-Belasi, DM Drogeriemarkt GmbH, og flic flac Kinderbekleidungs-Handelsgesellschaft mbH mod Tiroler Landesregierung	21
97/C 357/38	Sag C-345/97: Sag anlagt den 2. oktober 1997 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Rådet for Den Europæiske Union	21
97/C 357/39	Sag C-346/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. september 1997 af Länsrätten i Dalarnas län i sagen Transwede Airways AB mod Riksskatteverket	22
97/C 357/40	Sag C-347/97: Sag anlagt den 6. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	23
97/C 357/41	Sag C-348/97: Sag anlagt den 7. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	23
97/C 357/42	Sag C-351/97: Sag anlagt den 13. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	23
97/C 357/43	Sag C-352/97: Sag anlagt den 13. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	24
97/C 357/44	Sag C-353/97: Sag anlagt den 13. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	24
97/C 357/45	Sag C-354/97: Sag anlagt den 14. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	25
97/C 357/46	Slettelse af sag C-198/96	25
97/C 357/47	Slettelse af sag C-362/96	26
97/C 357/48	Slettelse af sag C-57/97	26

RETTEEN I FØRSTE INSTANS

97/C 357/49	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 25. september 1997 i sag T-170/94, Shanghai Bicycle Corporation (Group) mod Rådet for Den Europæiske Union (Dumping — statshandelslande — samme vare — individuel behandling — beregning af dumpingmargenen)	26
97/C 357/50	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 18. juli 1997 i sag T-44/96, Oleifici italiani SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tilslag vedrørende levering af gratis olivenolie til befolkningerne i Georgien og Armenien — angivelig skade for tilslagsmodtageren som følge af den af Kommissionen udpegede transportvirksomheds forsinkede afhentning af olivenolien — påstand om annullation af Kommissionens afvisning af erstatningskrav — sag om ansvar uden for kontraktforhold — spørgsmålet, om den angivelige forpligtelse for Kommissionen, der ligger til grund for erstatningssøgsmålet, udspringer af et kontraktforhold — manglende voldgiftsbestemmelse i henhold til EF-traktatens artikel 181 — Retten åbenbart inkompetent)	26
97/C 357/51	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 3. oktober 1997 i sag T-184/96, Eric Banda mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Stillingtagen ufornöden — afvisning)	27
97/C 357/52	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 17. september 1997 i sag T-26/97, Antillean Rice Mills NV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — ophævelse af den anfægtede retsakt med tilbagevirkende gyldighed — ufornödent at træffe afgørelse)	27
97/C 357/53	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 29. september 1997 i sag T-83/97, Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Offentlige kontrakter — klage — procedure med henblik på konstatering af traktatbrud — beslutning om henlæggelse — annullationssøgsmål — afvisning)	27
97/C 357/54	Sag T-215/97: Sag anlagt den 14. juli 1997 af Sari Kristiina Jouhki mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28
97/C 357/55	Sag T-231/97: Sag anlagt den 5. august 1997 af New Europe Consulting Ltd og M. P. Brown mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28
97/C 357/56	Sag T-241/97: Sag anlagt den 21. august 1997 af Stork Amsterdam BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
97/C 357/57	Sag T-245/97: Sag anlagt den 29. august 1997 af Kaufhof Warenhaus AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
97/C 357/58	Sag T-251/97: Sag anlagt den 12. september 1997 af T. Port GmbH & Co mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
97/C 357/59	Sag T-252/97: Sag anlagt den 16. september 1997 af Anton Dürbeck GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
97/C 357/60	Sag T-254/97: Sag anlagt den 19. september 1997 af Fruchthandelsgesellschaft mbH Chemnitz mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 357/61	Sag T-255/97: Sag anlagt den 17. september 1997 af Georges Keiser mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
97/C 357/62	Sag T-257/97: Sag anlagt den 19. september 1997 af Hans C. Herold mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
97/C 357/63	Sag T-258/97: Sag anlagt den 22. september 1997 af Società Eridania SpA m.fl. mod Rådet for De Europæiske Fællesskaber	33
97/C 357/64	Sag T-259/97: Sag anlagt den 23. september 1997 af Rui Teixeira Neves mod De Europæiske Fællesskabers Domstol	34
97/C 357/65	Sag T-260/97: Sag anlagt den 25. september 1997 af selskabet CAMAR Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union	35
97/C 357/66	Sag T-264/97: Sag anlagt den 2. oktober 1997 af D mod Rådet for Den Europæiske Union	35

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 25. september 1997

i sag C-307/96, Salvatore Baldone mod Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail de Bruxelles) ⁽¹⁾

(Artikel 95a i forordning (EØF) nr. 1408/71 — forordning (EØF) nr. 1248/92 — overgangsbestemmelse — uanmodet omberegning af en ydelse — den sikredes rettigheder)

(97/C 357/01)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-307/96, angående en anmodning, som Tribunal du travail de Bruxelles i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Salvatore Baldone mod Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI) at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 95a i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230 af 22. 8. 1983, s. 6), og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 (EFT L 136 af 19. 5. 1992, s. 7), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón, og dommerne D. A. O. Edward (refererende dommer) og P. Jann; generaladvokat: M. B. Elmer; justitssekretær: R. Grass, den 25. september 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 95a i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet,

som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 er til hinder for, at en medlemsstats kompetente institution af egen drift anvender beregningsreglerne i ændringsforordningen til skade for den sikrede, når denne før reglerens ikrafttræden den 1. juni 1992 har fået fastsat en invalidepension i henhold til de bestemmelser i forordning (EØF) nr. 1408/71, der var anvendelige før dette tidspunkt, og når afgørelsen vedrørende nævnte pension er blevet berigtiget efter den 31. maj 1992.

⁽¹⁾ EFT C 354 af 23. 11. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 30. september 1997

i sag C-36/96, Faik Günaydin, Hatice Günaydin, Günes Günaydin, Seda Günaydin mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht) ⁽¹⁾

(Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — Associeringsrådets afgørelse — arbejdskraftens frie bevægelighed — begreberne tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat og lovlige beskæftigelse — tidsbegrænsede og betingede arbejds- og opholdstilladelser — ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse — svig)

(97/C 357/02)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-36/96, angående en anmodning, som Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af EF-traktatens

artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Faik Günaydin, Hatice Günaydin, Günes Günaydin, Seda Günaydin mod Freistaat Bayern, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980 om udvikling af associeringen, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne J. L. Murray, P. J. G. Kapteyn, H. Ragnemalm og R. Schintgen (refererende dommer); generaladvokat: M. B. Elmer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 30. september 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980 om udvikling af associeringen, skal fortolkes således, at en tyrkisk statsborger, der uafbrudt i mere end tre år lovligt har haft reel, faktisk erhvervmæssig beskæftigelse i en medlemsstat hos én og samme arbejdsgiver, og hvis arbejdsvilkår objektivt set ikke adskiller sig fra vilkårene for andre ansatte hos samme arbejdsgiver eller inden for den pågældende branche, som udfører tilsvarende eller lignende opgaver, har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i denne stat og har lovlig beskæftigelse i bestemmelsens forstand. En sådan tyrkisk arbejdstager har således et retskrav på forlængelse af sin opholdstilladelse i værtsmedlemsstaten, uanset at han kun var blevet meddelt tilladelse til midlertidigt at udøve lønnet beskæftigelse hos en ved navn benævnt arbejdsgiver med henblik på oplæring og forberedelse til at varetage en stilling i et af arbejdsgiverens datterselskaber i Tyrkiet, og hans arbejds- og opholdstilladelser alene var meddelt ham med henblik herpå.*
- 2) *Det kan ikke anses for sving, at en tyrkisk arbejdstager ønsker at forlænge sit ophold i værtsmedlemsstaten, uanset at han udtrykkeligt havde accepteret, at hans ophold var begrænset. Den omstændighed, at arbejdstageren har tilkendegivet, at han havde til hensigt at vende tilbage til Tyrkiet efter at have haft beskæftigelse i den pågældende medlemsstat for at uddybe sine faglige kundskaber, kan ikke afskære den pågældende fra de rettigheder, som følger af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, medmindre den forelæggende ret fastslår, at erklæringen alene blev afgivet for uretmæssigt at opnå arbejds- og opholdstilladelser i værtsmedlemsstaten.*

(¹) EFT C 95 af 30. 3. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 30. september 1997

i sag C-98/96, Kasim Ertanir mod Land Hessen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Darmstadt) (¹)

(Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — Associeringsrådets afgørelse — arbejdskraftens frie bevægelighed — begræbne tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat og lovlig beskæftigelse — opholdstilladelse begrænset til midlertidig beskæftigelse som specialitetskok hos en ved navn benævnt arbejdsgiver — perioder uden arbejds- og/eller opholdstilladelse — beregning af beskæftigelsesperioder)

(97/C 357/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-98/96, angående en anmodning, som Verwaltungsgericht Darmstadt (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Kasim Ertanir mod Land Hessen at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 6 i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980 om udvikling af associeringen, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne J. L. Murray, P. J. G. Kapteyn, H. Ragnemalm og R. Schintgen (refererende dommer); generaladvokat: M. B. Elmer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 30. september 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Artikel 6, stk. 3, i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980 om udvikling af associeringen, skal fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan vedtage nationale bestemmelser, der uden videre afskærer hele grupper af vandrede tyrkiske arbejdstagere, f.eks. specialitetskoke, fra de rettigheder, som de tre led i artiklens stk. 1 tillægger dem.*
- 2) *En tyrkisk statsborger, der uafbrudt i mere end et år i en medlemsstat lovligt har arbejdet som specialitetskok hos én og samme arbejdsgiver, har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i denne medlemsstat og har lovlig beskæftigelse i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. En sådan tyrkisk statsborger har således et retskrav på*

forlængelse af sin opholdstilladelse i værtsmedlemsstaten, selv om han ved udstedelsen af sine arbejds- og opholdstilladelser var blevet gjort bekendt med, at tilladelserne alene var meddelt ham for maksimalt tre år og alene med henblik på en bestemt beskæftigelse, nemlig som specialitetskok, hos en ved navn benævnt arbejdsgiver.

- 3) Artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at den foreskriver, at der ved beregningen af de perioder med lovlig beskæftigelse, der er omhandlet i denne bestemmelse, skal tages hensyn til kortere perioder, hvori den tyrkiske arbejdstager ikke havde gyldig opholds- eller arbejdstilladelse i værtsmedlemsstaten, og som ikke falder ind under afgørelsens artikel 6, stk. 2, når de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten ikke af denne grund har anfægtet lovligheden af den pågældendes ophold på statens område, men derimod på ny har meddelt ham opholds- eller arbejdstilladelse.

(¹) EFT C 145 af 18. 5. 1996.

DOMSTOLENS DOM

af 1. oktober 1997

i sag C-345/95, Den Franske Republik mod Europa-Parlamentet (¹)

(Institutionernes hjemsted — Europa-Parlamentet — mødeperioder)

(97/C 357/04)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-345/95, Den Franske Republik (befuldmægtigede: Marc Perrin de Brichambaut og Denys Wibaux), støttet af Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: Nicolas Schmit) mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: Gregorio Garzón Clariana bistået af Christian Pennera og Hans Krück), angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 20. september 1995 om fastlæggelse af tidsplanen for Parlamentets arbejde i 1996, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray og L. Sevón, samt dommerne C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm (refererende dommer), M. Wathelet og R. Schintgen; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 1. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Europa-Parlamentets afgørelse af 20. september 1995 om fastlæggelse af tidsplanen for Parlamentets arbejde

i 1996 annulleres, for så vidt der herved ikke fastsættes tolv ordinære plenarmødeperioder i Strasbourg i 1996.

- 2) Europa-Parlamentet betaler sagens omkostninger.
- 3) Storhertugdømmet Luxembourg bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 351 af 30. 12. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. oktober 1997

i sag C-1/95, Hellen Gerster mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach) (¹)

(Ligebehandling af mænd og kvinder — tjenestemænd — deltidsbeskæftigelse — beregning af anciennitet)

(97/C 357/05)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-1/95, angående en anmodning, som Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Hellen Gerster mod Freistaat Bayern at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 119, Rådets direktiv 75/117/EØF af 10. februar 1975 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder (EFT L 45 af 19. 2. 1975, s. 19) og Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39 af 14. 2. 1976, s. 40), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, J. L. Murray, som fungerende formand for Sjette Afdeling (refererende dommer), og dommerne P. J. G. Kapteyn og G. Hirsch; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 2. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) EF-traktatens artikel 119 skal fortolkes således, at den finder anvendelse på offentligretlige ansættelsesforhold.
- 2) En national bestemmelse om, at beskæftigelsesperioder, hvori arbejdstiden har været mindst halvdelen af den normale arbejdstid og op til to tredjedele heraf,

ved beregningen af tjenestemænds anciennitet kun medregnes med to tredjedele, falder ikke ind under traktatens artikel 119 og Rådets direktiv 75/117/EØF af 10. februar 1975 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder.

- 3) Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår er til hinder for en national lovgivning, der bestemmer, at beskæftigelsesperioder, hvori arbejdstiden har været mindst halvdelen af den normale arbejdstid og op til to tredjedele heraf, ved beregningen af tjenestemænds anciennitet kun medregnes med to tredjedele, medmindre den pågældende lovgivning er berettiget af objektive grunde, som intet har at gøre med forskelsbehandling på grundlag af køn.

(¹) EFT C 54 af 4. 3. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. oktober 1997

i sag C-100/95, Brigitte Kording mod Senator für Finanzen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Bremen) (¹)

(Ligebehandling af mænd og kvinder — tjenestemænd — deltidsbeskæftigelse — ret til fritagelse for eksamen med henblik på adgang til at udøve et erhverv — indirekte forskelsbehandling)

(97/C 357/06)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-100/95, angående en anmodning, som Finanzgericht Bremen (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Brigitte Kording mod Senator für Finanzen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39 af 14. 2. 1976, s. 40), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, J. L. Murray, som fungerende formand for Sjette Afdeling (refererende dommer), og dommerne P. J. G. Kapteyn og G. Hirsch; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den

2. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår er til hinder for en national lovgivning, der bestemmer, at den som en betingelse for fritagelse for skatterådgivereksamen krævede beskæftigelsesperiode i tilfælde af deltidsbeskæftigelse med en arbejdstid på mindst halvdelen af den normale arbejdstid forlænges tilsvarende, såfremt bestemmelserne rammer et betydeligt større antal kvindelige arbejdstagere end mandlige arbejdstagere, medmindre den pågældende lovgivning er berettiget af objektive grunde, som intet har at gøre med forskelsbehandling på grundlag af køn.

(¹) EFT C 137 af 3. 6. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. oktober 1997

i sag C-259/95, Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Sverige og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annuliation af Rådets beslutning 95/184/EF — Parlamentets beføjelser)

(97/C 357/07)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-259/95, Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: Christian Pennera og Auke Baas) mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: Guus Houttuin), støttet af Kongeriget Sverige (befuldmægtiget: Lotty Nordling) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: John Forman og Dominique Maidani), angående en påstand om annullation af Rådets beslutning 95/184/EF af 22. maj 1995 om ændring af beslutning nr. 3092/94/EF om etablering af et fællesskabssystem til informering om ulykker i hjemmet og i fritiden (EFT L 120 af 31. 5. 1995, s. 36), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingformanden, G. F. Mancini, og dommerne J. L. Murray, G. Hirsch (refererende dommer), H. Ragnemalm og R. Schintgen; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 2. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Europa-Parlamentet betaler sagens omkostninger.
- 3) Kongeriget Sverige og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 248 af 23. 9. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. oktober 1997

i sag C-122/96, Stephen Austin Saldanha og MTS Securities Corporation mod Hiross Holding AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (¹)

(Ligebehandling — forskelsbehandling på grundlag af nationalitet — dobbelt statsborgerskab — traktatens anvendelsesområde — sikkerhedsstillelse for sagsomkostninger (cautio judicatum solvi))

(97/C 357/08)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-122/96, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof, Østrig, i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Stephen Austin Saldanha og MTS Securities Corporation mod Hiross Holding AG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 6, stk. 1, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne P. J. G. Kapteyn (refererende dommer) og H. Ragnemalm; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 2. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens artikel 6, stk. 1, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat kræver, at en statsborger i en anden medlemsstat, som også er statsborger i et tredjeland, hvor han har sin bopæl, som hverken har bopæl eller formue i den første medlemsstat, og som i sin egenskab af aktionær har anlagt sag ved en civilret i førstnævnte medlemsstat mod et selskab med hjemsted dér, skal stille sikkerhed for sagsomkostninger, uanset at dette ikke kræves af den pågældende medlemsstats egne statsborgere, som hverken har formue eller bopæl dér.

(¹) EFT C 180 af 22. 6. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. oktober 1997

i sag C-144/96, Office national des pensions (ONP) mod Maria Cirotti (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour du travail de Bruxelles) (¹)

(Social sikring — artikel 46 og 51 i forordning (EØF) nr. 1408/71)

(97/C 357/09)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-144/96, angående en anmodning, som Cour du travail de Bruxelles i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Office national des pensions (ONP) mod Maria Cirotti, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 46 og 51 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230 af 22. 8. 1983, s. 6), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne J. L. Murray (refererende dommer), P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch og H. Ragnemalm; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 2. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 46 og artikel 51, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, skal fortolkes således, at de er til hinder for, at den del af en arbejdstagers alderspension, som i henhold til en medlemsstats lovgivning tildeles hans fraseparerede ægtefælle, omberegnes på grund af, at en invalidepension, som den nævnte ægtefælle oppebærer i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, er blevet forhøjet som følge af den almindelige økonomiske og sociale udvikling.

(¹) EFT C 180 af 22. 6. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. oktober 1997

i sag C-208/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien ⁽¹⁾

(Traktatbrud — direktiv 92/119/EØF — manglende gennemførelse)

(97/C 357/10)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-208/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Hubert van Vliet) mod Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: Jan Devadder), hvorunder der er nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler det i henhold til EF-traktaten, ved ikke inden for den fastsatte frist at have indført de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme bestemmelserne i Rådets direktiv 92/119/EØF af 17. december 1992 om generelle fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse dyresygdomme samt om specifikke foranstaltninger vedrørende blæreudslæt hos svin (EFT L 62 af 15. 3. 1993, s. 69), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne J. L. Murray, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn og G. Hirsch (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 2. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Belgien har ved ikke inden for den fastsatte frist at have indført de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 92/119/EØF af 17. december 1992 om generelle fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse dyresygdomme samt om specifikke foranstaltninger vedrørende blæreudslæt hos svin, tilsidesat de forpligtelser, som påhviler det i henhold til direktivets artikel 27.
- 2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 247 af 24. 8. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 9. oktober 1997

i sag C-67/95, Rank Xerox Manufacturing (Nederland) BV mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tariefcommissie) ⁽¹⁾

(Fælles toldtarif — toldpositioner — kopierings- og telekopieringsmaskiner — tarifiering i den kombinerede nomenklatur)

(97/C 357/11)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-67/95, angående en anmodning, som Tariefcommissie (Nederlandene) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Rank Xerox Manufacturing (Nederland) BV mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2587/91 af 26. juli 1991 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256 af 7. 9. 1987, s. 1), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne G. F. Mancini og G. Hirsch (refererende dommer); generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 9. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Kommissionens forordning (EØF) nr. 2587/91 af 26. juli 1991 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif skal fortolkes således, at apparater som Rank Xerox 3010 og Rank Xerox 3010 Editor, der består af en scannerenhed, en digitalenhed og en printer (laserprinter), skal tariferes i forordningens position 9009 12 00.

⁽¹⁾ EFT C 101 af 22. 4. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 9. oktober 1997

i sag C-152/95, Michel Macon m.fl. mod Préfet de l'Aisne (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal administratif d'Amiens) ⁽¹⁾

(Tillægsafgift på mælk — referencemængde — ansøgning om godtgørelse for definitivt ophør med mælkeproduktion — afslag)

(97/C 357/12)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-152/95, angående en anmodning, som Tribunal administratif d'Amiens (Frankrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Michel Macon m.fl. mod Préfet de l'Aisne, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1637/91 af 13. juni 1991 om fastsættelse af en godtgørelse i forbindelse med nedsættelsen af de i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede referencemængder og af en godtgørelse for definitivt ophør med mælkeproduktion (EFT L 150 af 15. 6. 1991, s. 30), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne G. F. Mancini og G. Hirsch (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 9. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 2 i forordning (EØF) nr. 1637/91 af 13. juni 1991 om fastsættelse af en godtgørelse i forbindelse med nedsættelsen af de i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede referencemængder og af en godtgørelse for definitivt ophør med mælkeproduktion skal fortolkes således, at der ikke kan ydes godtgørelse for fuldstændigt og definitivt ophør med mælkeproduktion til en landmand, medmindre denne på ansøgningstidspunktet, som producent i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 12, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, havde en produktion af mælk og som sådan disponerede over en individuel referencemængde med henblik på direkte salg.

⁽¹⁾ EFT C 189 af 22. 7. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 9. oktober 1997

i sag C-163/95, Elsbeth Freifrau von Horn mod Kevin Cinnamond (anmodning om præjudiciel afgørelse fra House of Lords) ⁽¹⁾

(Bruxelles-konventionen — artikel 21 — litispænds — San Sebastián-tiltrædelseskonventionen — artikel 29 — overgangsbestemmelser)

(97/C 357/13)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-163/95, angående en anmodning, som House of Lords i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Elsbeth Freifrau von Horn mod Kevin Cinnamond, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 21 i konventionen af 27. september 1968 (EFT L 304 af 30. 10. 1978, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304 af 30. 10. 1978, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388 af 31. 12. 1982, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285 af 3. 10. 1989, s. 1), og vedrørende fortolkningen af artikel 29 i konventionen af 26. maj 1989, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm, og dommerne G. F. Mancini (refererende dommer), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray og G. Hirsch; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 9. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 29, stk. 1, i konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse af konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, skal fortolkes således, at når krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter i to forskellige kontraherende stater, og den første sag er anlagt før den dato, hvor den

nævnte konvention om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, trådte i kraft mellem disse stater, og den anden sag efter denne dato, skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, anvende sidstnævnte konventionens artikel 21, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har erklæret sig kompetent på grundlag af en regel, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konventions afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem de to berørte stater, da sagen blev anlagt, og retten skal som en midlertidig foranstaltning anvende bestemmelsen, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, endnu ikke har taget stilling til, om den har kompetence. Derimod skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, ikke anvende artikel 21 i konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har erklæret sig kompetent på grundlag af en regel, der ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konventions afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem de to stater, da sagen blev anlagt.

(¹) EFT C 189 af 22. 7. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 9. oktober 1997

i sag C-21/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (¹)

(Traktatbrud — Rådets direktiv 84/466/Euratom)

(97/C 357/14)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-21/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Thomas F. Cusack og Isabel Martínez del Peral) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtigede: Alberto José Navarro González og Rosario Silva de Lapuerta), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser efter Euroatom-traktaten, da det ikke har vedtaget de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, som var nødvendige for at gennemføre artikel 3, 4 og 5 i Rådets direktiv 84/466/Euratom af 3. september 1984 om fastsættelse af grundlæggende foranstaltninger til strålebeskyttelse af

personer, der underkastes medicinske undersøgelser og behandlinger (EFT L 265 af 15. 10. 1984, s. 1), eller da det ikke har underrettet Kommissionen om de foranstaltninger, der er vedtaget til gennemførelse af direktivet, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm, og dommerne G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn (refererende dommer), J. L. Murray og G. Hirsch; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 9. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sin forpligtelse efter Euratom-traktaten til gennemførelsen af direktiver, da det ikke inden for de fastsatte frister har vedtaget alle de bestemmelser, som er nødvendige for at gennemføre artikel 3, 4, og 5 i Rådets direktiv 84/466/Euratom af 3. september 1984 om fastsættelse af grundlæggende foranstaltninger til strålebeskyttelse af personer, der underkastes medicinske undersøgelser og behandlinger.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 133 af 4. 5. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. oktober 1997

i de forenede sager C-31/96, C-32/96 og C-33/96, Antonio Naranjo Arjona mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Francisco Vicente Mateos mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INNS) og Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) samt Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) mod Laura García Lázaro (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad de Extremadura, Cáceres) (¹)

(Social sikring — invaliditet — alderspensioner — artikel 47, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 — beregning af ydelser)

(97/C 357/15)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-31/96, C-32/96 og C-33/96, angående anmodninger, som Tribunal Superior de Justicia

de la Comunidad de Extremadura, Cáceres (Spanien), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Antonio Naranjo Arjona mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Francisco Vicente Mateos mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) og Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) samt Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) mod Laura García Lázaro, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 47, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230 af 22. 8. 1983, s. 6), som tilpasset ved bilag I, del VIII, til akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (EFT L 302 af 15. 11. 1985, s. 23), og senere ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 (EFT L 136 af 19. 5. 1992, s. 7), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af J. C. Moitinho de Almeida, som fungerende afdelingsformand, og dommerne D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 9. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Det følger af artikel 47, stk. 1, litra e), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, som tilpasset ved bilag I, del VIII, til akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne — som efter ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 er blevet til litra g) — at den gennemsnitlige bidragsbasis i situationer som dem, der foreligger i hovedsagerne, udelukkende skal beregnes på grundlag af de bidrag, der faktisk er indbetalt i henhold til den pågældende lovgivning, og at det således fastsatte teoretiske ydelsesbeløb skal reguleres og forhøjes, som om de forsikrede fortsat havde arbejdet på de samme betingelser i den pågældende medlemsstat. Hvis anvendelsen af bestemmelsen i denne fortolkning imidlertid skulle vise sig at blive mindre fordelagtig for de arbejdstagere, som, allerede inden forordningen trådte i kraft i denne medlemsstat, havde lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat, end anvendelsen af en tidligere overenskomst indgået med sidstnævnte stat, skal den kompetente ret undtagelsesvis anvende de i overenskomsten fastsatte regler.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 9. oktober 1997

i sag C-291/96, straffesag mod Martino Grado og Shahid Bashir (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Reutlingen) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — straffesag — anvendelse af en høflig tiltaleform — forskelsbehandling — spørgsmålets relevans — inkompetence)

(97/C 357/16)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-291/96, angående en anmodning, som Amtsgericht Reutlingen (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Martino Grado og Shahid Bashir at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 6, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen (refererende dommer), og dommerne G. F. Mancini og G. Hirsch; generaladvokat: G. Tesauero; justitssekretær: R. Grass, den 9. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Domstolen er ikke kompetent til at besvare det af Amtsgericht Reutlingen stillede spørgsmål.

⁽¹⁾ EFT C 318 af 26. 10. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. oktober 1997

i sag C-258/95, Julius Fillibeck Söhne GmbH & Co. KG mod Finanzamt Neustadt (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof) ⁽¹⁾

(Sjette momsdirektiv — levering af tjenesteydelser mod vederlag — begreb — arbejdsgivers befordring af arbejdstagere)

(97/C 357/17)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-258/95, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet

⁽¹⁾ EFT C 95 af 30. 3. 1996.

til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Julius Fillibeck Söhne GmbH & Co. KG mod Finanzamt Neustadt, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 1, og artikel 6, stk. 2, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13. 6. 1977, s. 1) — har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne M. Wathelet, J. C. Moitinho de Almeida, P. Jann og L. Sevón (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær: H. A. Rühl, den 16. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag — skal fortolkes således, at en arbejdsgiver, der sørger for befordring af sine arbejdstagere, når afstanden fra disses bopæl til arbejdsstedet overstiger en vis mindsteafstand, uden vederlag og uden konkret tilknytning til arbejdsydelsen eller lønnen, ikke foretager en levering af tjenesteydelser mod vederlag i denne bestemmelses forstand.
- 2) Artikel 6, stk. 2, i sjette direktiv 77/388/EØF skal fortolkes således, at en af arbejdsgiveren foranstaltet vederlagsfri befordring af arbejdstagere fra disses bopæl til arbejdsstedet med et virksomheden tilhørende køretøj i princippet tjener til privat brug for arbejdstagerne og dermed virksomheden uvedkommende formål. Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse, når virksomhedens behov henset til forskellige særlige forhold — såsom vanskeligheden ved at kunne benytte andre passende transportmidler og en ændring af arbejdssteder — kræver, at befordringen af arbejdstagere sker på arbejdsgiverens foranstaltning, idet befordringsydelsen ikke under disse omstændigheder tjener formål, der er virksomheden uvedkommende.
- 3) Svaret på det andet spørgsmål har også gyldighed for det tilfælde, at arbejdsgiveren ikke beforder arbejdstagerne med eget køretøj, men pålægger en af sine ansatte at udføre befordringen med hans private køretøj.

(¹) EFT C 268 af 14. 10. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. oktober 1997

i de forenede sager C-69/96-C-79/96, Maria Antonella Garofalo m.fl. mod Ministero della Sanità, Unità sanitaria locale (USL) n. 58 di Palermo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) (¹)

(EF-traktatens artikel 177 — kompetence — ret i en af medlemsstaterne — ekstraordinær rekurs til præsidenten for Den Italienske Republik — bindende udtalelse fra Consiglio di Stato — direktiv 86/457/EØF og 93/16/EØF — særlig uddannelse til alment praktiserende læge — retting heder erhvervet før den 1. januar 1995)

(97/C 357/18)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-69/96-C-79/96, angående en anmodning, som Consiglio di Stato (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Maria Antonella Garofalo (sag C-69/96), Giovanni Pagano (sag C-70/96), Rosa Bruna Vitale (sag C-71/96), Francesca Nuccio (sag C-72/96), Giacomo Cangialosi (sag C-73/96), Giacomina D'Amico (sag C-74/96), Giulia Lombardo (sag C-75/96), Emanuela Giovenco (sag C-76/96), Caterina Lo Gaglio (sag C-77/96), Daniela Guerrera (sag C-78/96) og Cesare Di Marco (sag C-79/96) mod Ministero della Sanità, Unità sanitaria locale (USL) n. 58 di Palermo, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 177 og artikel 7 i Rådets direktiv 86/457/EØF af 15. september 1986 om en særlig uddannelse til alment praktiserende læge (EFT L 267 af 19. 9. 1986, s. 26), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne M. Wathelet, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward (refererende dommer) og J. P. Puissochet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 16. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Consiglio di Stato er en ret i henhold til EF-traktatens artikel 177, når den afgiver udtalelse om en sag under ekstraordinær rekurs.
- 2) Artikel 36, stk. 2, i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser — som har afløst artikel 7, stk. 2, i direktiv 86/457/EØF af 15. september 1986 om en særlig uddannelse til alment praktiserende læge — skal fortolkes således, at

en medlemsstat er beføjet til at bestemme omfanget af de erhvervede rettigheder for alment praktiserende læger for så vidt angår situationer forud for den 1. januar 1995 på den ene betingelse, at den anerkender, at læger, som har etableret sig dér inden den 1. januar 1995 i medfør af Rådets direktiv 75/362/EØF af 16. juni 1975 — om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser — har ret til at udøve virksomhed som alment praktiserende læger inden for dens nationale socialsikringsordning, selv om de ikke har gennemgået den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, og selv om de ikke har haft noget ansættelsesforhold ved denne stats socialsikringsordning.

(¹) EFT C 145 af 18. 5. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 16. oktober 1997

i sag C-177/96, Belgische Staat mod Banque Indosuez m.fl., Det Europæiske Fællesskab (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank van eerste aanleg, Antwerpen) (¹)

(Dumping — plader af jern og stål med oprindelse i Jugoslavien — Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens uafhængighedserklæring — retssikkerhed)

(97/C 357/19)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-177/96, angående en anmodning, som Rechtbank van eerste aanleg, Antwerpen (Belgien), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Belgische Staat mod Banque Indosuez m.fl., Det Europæiske Fællesskab, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Kommissionens beslutning nr. 2131/88/EKSF af 18. juli 1988 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse plader af jern og stål med oprindelse i Jugoslavien og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på denne import (EFT L 188 af 19. 7. 1988, s. 14), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm, og dommerne R. Schintgen, G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn (refererende dommer) og G. Hirsch; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 16. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Den antidumpingtold, som i henhold til ordlyden af artikel 1 i beslutning nr. 2131/88/EKSF af 18. juli 1988 — om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse plader af jern og stål med oprindelse i Jugoslavien og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på denne import — blev indført på importen af visse jern- og stålprodukter med »oprindelse i Jugoslavien«, finder ligeledes anvendelse på sådanne produkter, der er fremstillet af en producent og eksportør, som, efter at have haft hjemsted i Den Socialistiske Føderative Republik Jugoslavien, befandt sig med hjemsted i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien på tidspunktet for import af de pågældende produkter som følge af uafhængighedserklæringen.

(¹) EFT C 233 af 10. 8. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 16. oktober 1997

i sag C-304/96, Hera SpA mod Unità sanitaria locale n. 3 — genovese (USL), Impresa Romagnoli SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale amministrativo regionale della Liguria) (¹)

(Direktiv 93/37/EØF — offentlige bygge- og anlægskontrakter — unormalt lave bud)

(97/C 357/20)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-304/96, angående en anmodning, som Tribunale amministrativo regionale della Liguria (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Hera SpA mod Unità sanitaria locale n. 3 — genovese (USL), Impresa Romagnoli SpA, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 30, stk. 4, i Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juli 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter (EFT L 199 af 9. 8. 1993, s. 54), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm (refererende dommer), og dommerne P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: R. Grass, den 16. oktober 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 30, stk. 4, i Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til

indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter skal fortolkes således, at det efter den 31. december 1992 ikke er tilladt for en ordregivende myndighed at afvise bud, der er unormalt lave, uden at følge den kontrolprocedure, der er omhandlet i første afsnit af den nævnte bestemmelse.

⁽¹⁾ EFT C 336 af 9. 11. 1996.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Første Afdeling)

af 6. oktober 1997

i sag C-55/97 P: Association internationale des utilisateurs de fils de filaments artificiels et synthétiques et de soie naturelle (AIUFFASS), belgisk sammenslutning, Apparel, Knitting & Textiles Alliance (AKT), engelsk selskab, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ⁽¹⁾

(Appel — EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c) — tekstiler — åbenbart fejlskøn — overkapacitet — antagelse til realitetsbehandling)

(97/C 357/21)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-55/97 P, Association internationale des utilisateurs de fils de filaments artificiels et synthétiques et de soie naturelle (AIUFFASS), belgisk sammenslutning, Gent (Belgien), Apparel, Knitting & Textiles Alliance (AKT), engelsk selskab, London, ved advokaterne Michel Waelbroeck, Jules Stuyck og Olivier Spletdoorn, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, angående appel af dom afsagt den 12. december 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sagen AIUFFASS og AKT mod Kommissionen (sag T-380/94, Sml. II, s. 2169), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen — den anden part i appelsagen er Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, (befuldmægtiget: Xavier Lewis) støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: Lindsey Nicoll, bistået af Richard Plender og Stephen Morris) — har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón, og dommerne D. A. O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: R. Grass, den 6. oktober 1997 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Appellanterne betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 108 af 5. 4. 1997.

Appel iværksat den 15. september 1997 af SA Smanor og Hubert og Monique Segaud til prøvelse af kendelse afsagt den 3. juli 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-201/96, SA Smanor og Hubert og Monique Segaud mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-317/97 P)

(97/C 357/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. september 1997 iværksat appel af SA Smanor og Hubert og Monique Segaud, ved advokat Laurence Reques, Val de Marne, 7-9 rue du Général de Larminat, Créteil, til prøvelse af kendelse afsagt den 3. juli 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-201/96, SA Smanor og Hubert og Monique Segaud mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande: Den appellerede kendelse ændres, og der gives under denne nye sag appellanterne medhold i samtlige deres oprindelige påstande; endvidere tilpligtes Kommissionen at betale samtlige sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Tilsidesættelse af afledt fællesskabsret: I den foreliggende sag, der karakteriseres af en lige så vedholdende som ubegrundet passivitet, der medfører et stadig stigende tab, kunne Retten ikke uden at tilsidesætte sin forpligtelse til at tage hensyn til samtlige relevante omstændigheder i sagen anerkende, at der tilkom Kommissionen en skønsmargin som fastslået i sag 247/87 ⁽¹⁾, hvilket er helt uden betydning i den foreliggende sag, idet der blev lagt vægt på omstændigheder, der åbenbart var helt irrelevante i forhold til de retsfølger, som Domstolens dom i sag 298/87, Smanor ⁽²⁾, tilsiger.

⁽¹⁾ Sml. 1989, s. 291.

⁽²⁾ Sml. 1988, s. 4489.

Appel iværksat den 19. september 1997 af Christos Apostolidis samt 64 andre tjenestemænd og tidligere tjenestemænd ved Kommissionen, placeret ved Det Europæiske Institut for Transuraner i Karlsruhe, til prøvelse af dom afsagt den 10. juli 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-81/96, Christos Apostolidis m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-327/97 P)

(97/C 357/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. september 1997 iværksat appel af Christos Apostolidis samt 64 andre tjenestemænd og tidligere tjenestemænd ved Kommissionen, placeret ved Det Europæiske Institut for Transuraner i Karlsruhe, ved advokaterne Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure, Ariane Tornel, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, til prøvelse af dom afsagt den 10. juli 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-81/96, Christos Apostolidis m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Rådet for Den Europæiske Union.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelsesdommen af 10. juli 1997 afsagt af Retten (Tredje Afdeling) i sag T-81/96, Apostolidis m.fl. mod Kommissionen, ophæves.
- Domstolen dømmer, som Retten burde have gjort, og bestemmer:
 - afslaget på sagsøgernes ansøgning om udfærdigelse af deres lønsedler for januar 1992 annulleres
 - Kommissionen tilpligtes at betale hver af sagsøgerne 50 000 bfr. i erstatning for den ikke-økonomiske skade, de har lidt.
- Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagens behandling i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter:

- EF-traktatens artikel 215, stk. 2, og artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement er blevet tilsidesat, og der foreligger et åbenbart fejlagtigt skøn for så vidt angår sagsøgernes retlige interesse i søgsmålet.
- EF-traktatens artikel 176 og retspraksis herom er blevet tilsidesat, eftersom Rettens dom af 27. oktober 1994 i sag T-64/92 er blevet fejlfortolket.

Retten har begået en retlig fejl, idet den har lagt til grund, at dommen i sag T-64/92 pålagde to uadskillelige pligter, nemlig at Rådet skulle udstede en forord-

ning om fastsættelse af én specifik justeringskoefficient for Berlin og én anden for Karlsruhe. Retten tilsidesatte herved kravet efter traktatens artikel 176, idet Kommissionen ikke fandtes pligtig at udstede nye lønsedler under anvendelse af justeringskoefficienten for tjenestelandet beregnet på grundlag af leveomkostningerne i hovedstaden i mangel af en specifik justeringskoefficient gældende for sagsøgernes tjenestested.

- Tjenestemandsvedtægtens artikel 63 ff. er blevet tilsidesat.

I henhold til de vedtægtsbestemmelser, der er nærmere angivet af Domstolen i dommen i sag C-301/90⁽¹⁾, skal tjenestemændenes lønsedler i mangel af en specifik justeringskoefficient for tjenestestedet Karlsruhe beregnes på grundlag af justeringskoefficienten for hovedstaden, i den foreliggende sag Berlin. Da Kommissionen i medfør af sin skønsmåling valgte ikke at anlægge sag mod Rådet, påhvilede det den at anvende justeringskoefficienten for tjenestelandet beregnet på grundlag af leveomkostningerne i hovedstaden, dvs. Berlin, på sagsøgernes lønsedler.

⁽¹⁾ Sag C-301/90, Kommissionen mod Rådet, Sml. 1992 I, s. 221.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. august 1997 af Bundesfinanzhof i sagen Glob-Sped AG mod Hauptzollamt Lörrach

(Sag C-328/97)

(97/C 357/24)

Ved kendelse afsagt den 12. august 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. september 1997, har Bundesfinanzhof i sagen Glob-Sped AG mod Hauptzollamt Lörrach forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal Domstolens bemærkninger i præmis 15 i dom af 15. maj 1997 i sag C-405/95 — Bioforce II: Echinacea — fortolkes således, at et præparat ikke nødvendigvis skal være objektivt egnet til terapeutisk eller profylaktisk brug for at blive anset for et produkt med de for et lægemiddel karakteristiske egenskaber efter betydningen i KN-pos. 3004, men at præparatets samlede præsentation (brugsanvisning, emballage, indtagelsesmåde, forhandlingsmåde), dvs. dets subjektive formålsbestemmelse, er tilstrækkelig med henblik på en sådan klassificering?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

Skal den kombinerede nomenklatur 1993 fortolkes således, at vitaminpiller såsom »Taxofit Vitamin C +

Ca Brausetabletten« (brusetabletter) og »Taxofit Vitamin C Kautabletten« (tyggetabletter), som pr. pille indeholder hhv. 1 000 mg og 500 mg C-vitamin (askorbinsyre), som indføres i pakninger til detailsalg, som ifølge brugsanvisningen på de respektive indlægssedler under angivelse af en bestemt dosering bl.a. bør anvendes »til at styrke modstandskraften: ved forkølelssygdomme og influenza-agtige infektioner, (...) ved allergiforløb« samt »til forebyggende indtagelse ved forhøjet infektionsrisiko«, og som er tilladt som lægemiddel i Forbundsrepublikken Tyskland, skal tariferes under pos. 3004 — »lægemidler (...) bestående af blandede eller ublandede produkter, til terapeutisk eller profylaktisk brug, i (...) pakninger til detailsalg«?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. juli 1997 af Bundesverwaltungsgericht i sagen Sezgin Ergat mod Stadt Ulm

(Sag C-329/97)

(97/C 357/25)

Ved kendelse afsagt den 15. juli 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. september 1997, har Bundesverwaltungsgericht i sagen Sezgin Ergat mod Stadt Ulm forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Opfylder en tyrkisk statsborger, der som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked, i overensstemmelse med de dagældende nationale udlændingeretlige bestemmelser om indrejse, er indrejst uden opholdstilladelse, og som efterfølgende, med afbrydelser, havde opholdstilladelser, og som indgav ansøgning om forlængelse af sin sidste opholdstilladelse 26 dage efter tilladelsens udløb, betingelserne i artikel 7, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 fra Associeringsrådet EØF-Tyrkiet om udvikling af associeringen, hvorefter han skal »have haft lovlig bopæl dér i mindste tre år« (første led), eller »i mindst fem år« (andet led), når de nationale myndigheder har meddelt afslag på ansøgningen om forlængelse?

Sag anlagt den 23. september 1997 af Den Portugisiske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-330/97)

(97/C 357/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. september 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af den Portugisiske Republik ved professor dr. João Mota de Campos, dr. Luís Fernandes og dr. Maria Luísa Duarte, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Portugals Ambassade, 33, allée Scheffer.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås at Kommissionens beslutning K(97) 2130 endelig udg. af 9. juli 1997 angående de foranstaltninger, som Portugal har vedtaget til fordel for EPAC-Empresa para a Agro-Alimentação e Cereais, SA, er ugyldig.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

— Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190 (beslutningens begrundelse er selvmodsigende og utilstrækkelig).

— Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 1.

Den portugisiske regerings garanti i forbindelse med en bankfinansiering på 30 mia. esc., der blev stillet med henblik på at konvertere EPAC's kortfristede gæld til mellemlang gæld, udgjorde ikke en statsstøtte til EPAC. Garantistillelse i forbindelse med en almindelig omstrukturering af en offentlig virksomheds passiver indebærer ikke nogen form for overførsel af statslige midler til den pågældende virksomhed. Den rente, som EPAC efter forhandling med det internationale bankkonsortium fik lånene til, er alene udtryk for de berørte kreditinstitutters vilje til at sikre levedygtigheden af en finansiering, der har til formål at omlægge en tidligere kortfristet gæld, der truede EPAC's solvens og dermed bankernes dækning af deres tilgodehavender, til langfristet gæld.

Virksomheden EPAC ejes fuldt ud af det offentlige. Det påhviler derfor staten, der er eneaktionær, at sikre virksomhedens overlevelse for at tilgodese de almennyttige formål af hensyn til hvilke, virksomheden blev oprettet — herunder navnlig opkøb af korn hos de nationale landbrugsproducenter og forsyning af hjemmemarkedet med en nødvendig vare. Den portugisiske stat er såvel som eneaktionær som i almen interesse berettiget til, og har samtidig en eksklusiv forpligtelse til, at støtte EPAC. Da denne støtte konkret fik form af en garanti, ydede staten ikke EPAC en økonomisk eller finansiel fordel, som virksomheden ikke havde kunnet opnå ifølge det grundlæggende kriterium om en privat investor, der handler inden for markedsøkonomiske rammer. Staten ydede ikke EPAC nogen form for støtte. Den har alene i meget begrænset omfang

ved hjælp af mindre foranstaltninger opvejet konsekvenserne af sin tidligere adfærd, der havde skadet virksomheden alvorligt. Da Silopor blev oprettet, havde den portugisiske regering ikke sikret selskabet tilstrækkelig kapital til, at EPAC kunne opnå betaling for de goder, der blev overført fra det ene selskab til det andet. Såfremt EPAC's tilgodehavende hos Silopor var blevet indfriet, havde EPAC helt kunnet undvære statsgarantien og ville have genskabt sin finansielle ligevægt.

- Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 222 og 90 (vilkårlig forskelsbehandling af offentlige og private virksomheder).

Selv om det antages, at garantien måtte anses for en statsstøtte ifølge artikel 92, stk. 1, ville en sådan foranstaltning være tilstrækkeligt begrundet i EF-traktatens artikel 90, stk. 2. EPAC's virksomhed består ikke blot i import af og handel med korn. Dette ville i sig selv være af betydning ud fra en almindelig økonomisk interesse, henset til omfanget af kornindførslerne til forsyning af hjemmemarkedet. Virksomhedens aktiviteter omfatter endvidere levering af frø, gødning og plantebeskyttelsesmidler til portugisisk landbrug (i), opkøb af korn hos indenlandske producenter, der overvejende driver små landbrugsbedrifter, hvorved disse undgår vanskeligheder ved at skulle markedsføre deres korn (ii), levering af tjenesteydelser til industri og landbrug, som f.eks. laboratoriestøtte, teknisk assistance til landbrugsproduktionen, formidling af høstforsikring og produktionsfinansiering, flyvetjeneste, oplagring, tørring og sortering af korn (iii).

- Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 1.

Garantien medfører ikke nogen form for konkurrenceforvridning eller påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater. Det er ikke tilstrækkeligt blot at henviser til statistiske oplysninger, hvoraf fremgår, at der inden for kornsektoren findes en handelsstrøm mellem Portugal og Fællesskabet.

- Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

Kommissionens begrundelse for at undlade at anvende de undtagelser, der fremgår af artikel 92, stk. 3, og navnlig af bestemmelsens litra c), er utilstrækkelige og er i strid med de opfattelser, som Kommissionen selv har fremført, og som er tiltrådt i retspraksis. Kommissionen afviste følgelig, at garantien var begrundet som redningsstøtte. Kommissionens bedømmelse byggede på alvorlige og grove faktiske og retlige fejl, idet den ikke udnyttede den dispensationsadgang, der fremgår af artikel 92, stk. 3, litra c), og ikke på nogen måde godtgjorde, at der forelå en uacceptabel påvirkning af den fælles interesse.

- Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Såfremt garantien stilles i bero, vil det medføre umiddelbare skader, der efter EPAC's opfattelse er uoprettelige, hvorimod den omstændighed, at garantien oprettholdes, indtil der er truffet en retslig afgørelse, ikke ses at ville påføre konkurrenterne tab, der ikke kan erstattes — hvis det godtgøres, at der er lidt tab — under et erstatningssøgsmål rettet mod den portugisiske stat, såfremt det måtte vise sig, at denne har tilsidesat EF's statsstøtteordning.

- Den portugisiske stat kan ikke lovligt vedtage den foranstaltning, som Kommissionen pålagde ved den anfægtede beslutning.

- Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Den portugisiske stats begrundelser for at indrømme en garanti med henblik på en konsolidering af EPAC's forpligtelser over for bankerne stod i direkte forbindelse med dens ansvar for Silopors situation — nemlig at dette ikke er i stand til at indfri sin gæld til EPAC — hvorfor der er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at EPAC og kreditorbankerne havde en berettiget forventning om, at garantien var lovlig.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. august 1997 af Arbeitsgericht Gelsenkirchen i sagen Susanne Lewen mod Lothar Denda som indehaver af Firma Denda Zahntechnik

(Sag C-333/97)

(97/C 357/27)

Ved kendelse afsagt den 29. august 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. september 1997, har Arbeitsgericht Gelsenkirchen — 3. Afdeling — i sagen Susanne Lewen mod Lothar Denda som indehaver af Firma Denda Zahntechnik forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er et gratiale i anledning af julen også løn i den forstand, hvori udtrykket anvendes i EF-traktatens artikel 119 og i artikel 11, stk. 2, litra b), i direktiv 92/85/EØF (¹), for arbejde udført i det år, hvor gratialet ydes, når det overvejende eller udelukkende ydes af arbejdsgiveren som incitament til fremtidigt arbejde og/eller loyalitet over for virksomheden?

Må det i det mindste antages, at gratialet har karakter af løn, når arbejdsgiveren ikke inden begyndelsen af det år, hvor gratialet ydes, har givet meddelelse om, at han til jul i det følgende år udelukkende vil lægge vægt på den fremtidige arbejdsydelse og altså ikke vil udbetale ydelsen til arbejdstagere, hvis arbejdsforhold er stillet i bero på udbetalingsstidpunktet og fremover?

2) Overtrædes EF-traktatens artikel 119, artikel 11, stk. 2, i direktiv 92/85/EØF og § 2, stk. 6, i bilaget til direktiv 96/34/EF ⁽²⁾ (som endnu ikke er gennemført i tysk ret), når en arbejdsgiver i fuldt omfang udelukker kvinder, der på det tidspunkt, hvor julegratialet udbetales, har børnepasningsorlov («Erziehungsurlaub»), fra at modtage ydelsen uden at tage hensyn til arbejde, der er udført i det år, hvor gratialet ydes, og til tilbagelagte perioder, hvor moderen er beskyttet (beskæftigelsesforbud)?

3) Såfremt spørgsmål 2, besvares bekræftende:

Foreligger der en overtrædelse af EF-traktatens artikel 119, artikel 11, stk. 2, litra b), i direktiv 92/85/EØF og § 2, stk. 6, i bilaget til direktiv 96/34/EF, når en arbejdsgiver ved ydelse af julegratialet til en kvinde, der har børnepasningsorlov, tager hensyn til følgende perioder ved at nedsætte ydelsen forholdsmæssigt:

- perioder, hvor kvinden har haft børnepasningsorlov
- perioder, hvor moderen er beskyttet (beskæftigelsesforbud)?

Retten skal anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om i forbindelse med de spørgsmål, der forelægges til præjudiciel afgørelse, også at tage stilling til rækkevidden af § 2, stk. 6, i bilaget til direktiv 96/34/EF.

⁽¹⁾ EFT L 348 af 28. 11. 1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 145 af 19. 6. 1996, s. 4.

Sag anlagt den 24. september 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Comune di Montorio al Vomano

(Sag C-334/97)

(97/C 357/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. september 1997 anlagt sag mod Comune di Montorio al Vomano af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paolo Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, bistået af advokat Alberto Dal Ferro, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, rue Alcide de Gasperi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) Comune di Montorio al Vomano kendes pligtig at tilbagebetale

— 455 200 000 lire som hovedstol med renter på 650 885 399 lire, udbetalt som finansiering vedrørende kontrakt 147, og

— 158 400 000 lire som hovedstol med renter på 243 672 000 lire, udbetalt som finansiering vedrørende kontrakt 149,

hvilke beløb i alt andrager 1 508 157 399 lire, med tillæg af rente fra 31. august 1997 indtil betaling sker, som følge af opsigelsen af de ovennævnte to kontrakter.

2) Comune di Montorio al Vomano dømmes til at betale Kommissionen 50 000 000 lire i erstatning eller ethvert andet beløb, Domstolen måtte anse for rimeligt til dækning af det tab, der er opstået ved den manglende gennemførelse af kontrakterne.

3) Comune di Montorio al Vomano tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålet, der er rejst på grundlag af en værnetingsklausul, tilsigter at tilbagesøge økonomisk støtte ydet af sagsøgeren til sagsøgte med henblik på, at sagsøgte skulle udvikle a) et integreret »eolico-diesel«-system på 225 kW med optimeret kraftfordeling (kontrakt WE/147-85) og b) et hydroelektrisk kraftværk integreret med et »eolico-diesel«-system (kontrakt HY/149-85). Kommissionen har besluttet at træde tilbage fra de på grundlag af italiensk ret indgåede kontrakter som følge af sagsøgtes misligholdelse.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 17. september 1997 af Arbeidshof, Antwerpen, i sagen Rijkdienst voor Pensioenen mod Wim Westenberg

(Sag C-335/97)

(97/C 357/29)

Ved dom afsagt den 17. september 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. september 1997, har Arbeidshof, Antwerpen, i sagen Rijkdienst voor Pensioenen mod Wim Westenberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) De Europæiske Fællesskabers Domstol anmodes om en præjudiciel afgørelse af følgende fortolkningsspørgsmål på grundlag af de nævnte bestemmelser og/eller andre bestemmelser, som Domstolen måtte finde relevante for det foreliggende tilfælde:

Er det foreneligt med fællesskabsretten, navnlig artikel 5, 48 og 51 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab af 25. marts 1957, og nærmere bestemt princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed og de kompetente myndigheders loyale samarbejde, at en national domstol, som fastslår, at en vandrende arbejdstagers pension skal ned-sættes i henhold til en relevant national retsfor-skrift (som f.eks. artikel 3, stk. 1, i den belgiske lov af 20. juli 1990), hvorefter der, såfremt en vandrende arbejdstagers ægtefælle oppebærer en alderspension eller en hertil svarende ydelse i henhold til et fremmed lands lovgivning, skal tilkendes et lavere pensionsbeløb (beløbet for enlige — 60 % — og ikke beløbet for en familie — 75 %), og fastslår, at der ikke er mulighed for nogen fortolkning af denne nationale bestemmelse, som kan ophæve de uforudsete ufordelagtige følger-virkninger af den manglende koordinering mellem de sociale sikringsordninger af hensyn til arbejdskraftens frie bevægelighed, henholdsvis fastslår, at anvendelsen af denne bestemmelse som sket hindrer arbejdskraftens frie bevægelighed, er afskåret fra at undlade at anvende denne belgiske lovgivning?

- 2) De Europæiske Fællesskabers Domstol anmodes om en fortolkning med hensyn til rækkevidden af Domstolens dom af 5. oktober 1994 i sag C-165/91, S. J. M. van Munster mod Rijksdienst voor Pensioenen, i lyset af de nævnte bestemmelser i EF-retten:

a) Skal de præmisser i denne dom, der vedrører spørgsmål 2 (21-31) forstås ud fra ordene »uforudsete ufordelagtige følger-virkninger af den manglende koordinering mellem de sociale sikringsordninger«?

b) Skal punkt 2 i denne doms konklusion i lyset af præmis 32-34 fortolkes således, at når en relevant national retsfor-skrift ikke kan fortolkes på en sådan måde, at de ufordelagtige følger-virkninger af dens anvendelse i et bestemt tilfælde for arbejds-kraftens frie bevægelighed ophæves, skal den nationale domstol anvende denne retsfor-skrift i fuldt omfang, eller, således at den nationale domstol skal undlade at anvende denne nationale retsfor-skrift?

- 3) Er det i lyset af punkt 2 i konklusionen i dommen af 5. oktober 1994 og Domstolens praksis foreneligt med fællesskabsretten, navnlig traktatens artikel 5, 48 og 51, at det ikke tilkommer den nationale domstol at

undlade at anvende udtrykkelige og præceptive nationale retsfor-skrifter for at ophæve de ufordelagtige følger

— af anvendelsen deraf på vandrende arbejdstagere, som har gjort brug af arbejdstageres ret til fri bevægelighed?

— af den manglende koordinering mellem forskellige medlemsstaters sociale sikringsordninger?

Sag anlagt den 26. september 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-336/97)

(97/C 357/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. september 1997 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paolo Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, bistået af advokat Claudio Tesauro, Napoli, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten,

— idet den i strid med artikel 7, stk. 1, tredje led, i direktiv 82/501/EØF ⁽¹⁾ har undladt at påse, at der opstilles nødplaner til brug uden for de virksomheder, som har anmeldt den industrielle aktivitet, jf. direktivets artikel 5, og

— idet den i strid med artikel 7, stk. 2, i direktiv 82/501/EØF ikke har foretaget tilsyn eller anden form for kontrol på grundlag af arten af den pågældende aktivitet.

— Den Italienske Republik tilpligtes af afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I direktivets artikel 7, stk. 1, er det bestemt, at medlemsstaterne opretter eller udpeger den eller de kompetente myndigheder, som har til opgave bl.a. at påse, at der opstilles en nødplan til brug uden for den virksomhed,

som har anmeldt den industrielle aktivitet. Ifølge samme artikels stk. 2 er de kompetente myndigheder desuden forpligtet til i henhold til nationale bestemmelser at foretage tilsyn eller på grundlag af arten af den pågældende aktivitet anden form for kontrol. Det er klart, at en korrekt gennemførelse af denne bestemmelse indebærer, at medlemsstaterne ikke blot udpeger de kompetente myndigheder, men også sikrer at nødplanerne virkelig bliver opstillet, og at der træffes foranstaltninger med henblik på at kontrollere deres anvendelighed inden for de i direktivet fastsatte frister.

I den oprindelige udgave af præsidentdekret nr. 175/88 var det bestemt, at provinspræfekterne skulle opstille de eksterne nødplaner, jf. præsidentdekretets artikel 4, på grundlag af fabrikanternes oplysninger og en særlig undersøgelse på ministerielt plan. Kontrolopgaverne skulle desuden efter dekretet udføres af embedsmænd, der var udnævnt af miljø- og sundhedsministeriet efter forinden at have tilhørt kompetente offentlige forvaltninger og institutioner.

Kommissionen havde gjort gældende, at selv om en sådan ordning til dels formelt kunne anses for at være i stand til at opfylde kravene ifølge artikel 7 i direktiv 82/501/EØF, måtte den dog i praksis anses for helt utilstrækkelig, da den efter nogle års anvendelse ville føre til gennemførelse af meget få nødplaner samt til en svigtende kontrol- og tilsynsvirksomhed.

Desuden tager de forskellige lovgivningsændringer, som de italienske myndigheder har givet meddelelse om, ikke sigte på at råde bod på den mangelfulde gennemførelse og dermed på at bringe de konstaterede overtrædelser til ophør.

Kommissionen ønsker at tilføje, at de ændringer, som senere er foretaget i gennemførelsesbestemmelserne til direktivet med vedtagelsen af lov nr. 137/97, ikke gør det muligt at fastslå, at de kritiserede overtrædelser er blevet bragt til ophør.

Det er fortsat Kommissionens opfattelse, at indretningen af nødplanerne til brug uden for virksomhederne på den ene side og organiseringen af tilsyn og andre kontrolforanstaltninger vedrørende den industrielle aktivitet på den anden endnu ikke er fuldstændig gennemført. Det er derfor Kommissionens opfattelse, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser hertil, som påhviler den i medfør af fællesskabsdirektivet.

(¹) EFT L 230 af 5. 8. 1982, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. september 1997 af College van beroep studiefinanciering i sagen C. P. M. Meeusen mod Hoofddirectie van de Informatie Beheer Groep

(Sag C-337/97)

(97/C 357/31)

Ved kendelse afsagt den 26. september 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. september 1997, har College van beroep studiefinanciering i sagen C. P. M. Meeusen mod Hoofddirectie van de Informatie Beheer Groep forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1A. Er omstændigheder som de foreliggende, hvor sagsøgerens mor er ansat i det anpartsselskab, som hendes ægtefælle er direktør for og eneste selskabsdeltager i, til hinder for at betragte hende som vandrende arbejdstager i den betydning, hvori begrebet er anvendt i EF-traktatens artikel 48 og forordning (EØF) nr. 1612/68 (¹)?

For det tilfælde at spørgsmål 1A besvares benægtende:

1B. I Bernini-sagen (dom af 26. februar 1992, sag 3/90) har Domstolen fastslået, at en medlemsstats studiestøtte til arbejdstageres børn for en vandrende arbejdstager udgør en social fordel som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1612/68, når arbejdstageren fortsat forsørger barnet. I et sådant tilfælde kan barnet påberåbe sig artikel 7, stk. 2, for at få studiestøtte på de samme betingelser som indenlandske arbejdstageres børn, og der kan herved navnlig ikke stilles yderligere krav om bopæl for barnet. Gælder denne regel uden begrænsning i tilfælde, hvor den vandrende arbejdstager må betragtes som grænsearbejder?

1C. Gælder reglen i henhold til Bernini-dommen, som gengivet i spørgsmål 1B, også i tilfælde, hvor et barn af en vandrende arbejdstager, som i det foreliggende tilfælde, aldrig har boet i Nederlandene?

2. Skal EF-traktatens artikel 52 fortolkes således, at den anerkendelse af retsstillingen, som følger af den i Bernini-dommen opstillede retsregel, jf. spørgsmål 1B, også gælder for et barn af en person, som er statsborger i en medlemsstat, men som udøver selvstændig erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat?

I hvilket omfang har det herved tillige betydning, at barnet aldrig har boet i Nederlandene, og at den pågældende forælder ikke har bopæl i det land, hvor han udøver selvstændig erhvervsvirksomhed?

(¹) EFT L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. august 1997 af Verwaltungsgerichtshof (Wien) i sagen Erna Pelzl, Johannes Kovac, Harald Hohenberg, Kovac Schrott GmbH NFG KG, Wiener Städtische Allgemeine Versicherungs AG, Ulf Zmölning, Kovac Management GmbH, P Kovac & Co. GmbH og Kovac Eisen Maschinen Metalle GmbH NFG KG mod Steiermarks Landesregierung

(Sag C-338/97)

(97/C 357/32)

Ved kendelse afsagt den 12. august 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. september 1997, har Verwaltungsgerichtshof (Wien) i sagen Erna Pelzl, Johannes Kovac, Harald Hohenberg, Kovac Schrott GmbH NFG KG, Wiener Städtische Allgemeine Versicherungs AG, Ulf Zmölning, Kovac Management GmbH, P Kovac & Co GmbH og Kovac Eisen Maschinen Metalle GmbH NFG KG mod Steiermarks Landesregierung forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i strid med artikel 33, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁽¹⁾ at opretholde en afgift (på grund af dens karakter af omsætningsafgift), som i en delstat i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater

— i hvert kalenderår skal betales af alle virksomheder, som har en direkte eller indirekte interesse i turismen, og har deres hjemsted eller et forretningssted inden for et afgrænset, nærmere beskrevet område, idet områderne tilsammen næsten omfatter hele delstaten, og

— hvis størrelse i det væsentlige er proportional med den omsætning, virksomheden først og fremmest i denne delstat har haft i et kalenderår, idet bidragssatsen dog er forskellig alt efter turismens intensitet i det pågældende område og den nytte, den pågældende erhvervsgren (erhvervskategori) ifølge lovgiver antages at have af turismen, og

— ikke er forbundet med nogen fradragret?

(¹) EFT L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. juli 1997 af Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach i sagen 1. Ömer Nazli, 2. Caglar Nazli, 3. Melike Nazli mod Stadt Nürnberg

(Sag C-340/97)

(97/C 357/33)

Ved kendelse afsagt den 7. juli 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. oktober 1997, har Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach — 5. Afdeling — i sagen 1. Ömer Nazli, 2. Caglar Nazli, 3. Melike Nazli mod Stadt Nürnberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Mister en tyrkisk arbejdstager, der har opnået den i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, truffet af Associeringsrådet EØF-Tyrkiet om udvikling af associeringen, omhandlede retsstilling, denne, når han senere varetægtsfængsles, idet der er begrundet mistanke om, at han har begået en forbrydelse, og når han efterfølgende ved endelig dom findes skyldig i det forhold, der gav anledning til varetægtsfængslingen, og idømmes frihedsstraf, hvis fuldbyrdelse gøres betinget?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

Er udvisning af en sådan tyrkisk arbejdstager, som alene er begrundet i generalpræventive hensyn, dvs. som alene skal virke afskrækkende på andre udlændinge, forenelig med artikel 14, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80?

Sag anlagt den 30. september 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-341/97)

(97/C 357/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. september 1997 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. van Vliet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene ved den 16. december 1992 at udstede anordningen om forhindring af indførsel af fremmede giftige dinoflagellater har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktatens artikel 30 og 36.

— Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved at forbyde, at (unge) bløddyr fra andre medlemsstater indføres til Nederlandene for at udsættes der i overfladevand (f.eks. for at lade dem vokse sig større dér), har de anfægtede bestemmelser til følge, at samhandelen inden for Fællesskabet hindres, og de er således omfattet af forbuddet i traktatens artikel 30.

De anfægtede bestemmelser er ikke, som den nederlandske regering mener, berettiget i henhold til traktatens artikel 36. Ifølge den nederlandske regering er formålet med de anfægtede bestemmelser at forhindre indførelse til nederlandske vandområder af fremmede alger (såkaldte »dinoflagellater«), samt cyster (hvilestadier) deraf, der kan føre til dannelse af biotoxiner i toskallede bløddyr, f.eks. *Paralytic Shellfish Poison* (herefter »PSP«). Konsum af toskallede bløddyr, som indeholder PSP, kan ifølge den nederlandske regering være skadelig for den menneskelige sundhed (det kan bl.a. medføre lammelsessymptomer og til tider endog døden). Toskallede bløddyr kan ifølge den nederlandske regering komme til at indeholde PSP, ved at de æder PSP-producerende alger. Der er imidlertid intet bevis for, at PSP-producerende dinoflagellater kan overføres af toskallede bløddyr. Der findes talløse kystområder i Fællesskabet, hvor der aldrig, eller i hvert fald i flere år, ikke er antruffet PSP-producerende dinoflagellater; indførelse af toskallede bløddyr fra sådanne områder og udsættelse deraf i nederlandske vandområder medfører ingen risiko. Kommissionen mener derfor, at Nederlandene også ville kunne opnå sit formål ved at kræve, at indførte partier af toskallede bløddyr kun må udsættes i de nederlandske overfladevandområder, såfremt de er ledsaget af et certifikat, hvoraf det fremgår, at det pågældende parti kommer fra en kystzone, hvor de endnu aldrig er observeret, eller hvor der ikke for nylig er fundet PSP-producerende dinoflagellater.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. september 1997 af Landgericht München I i sagen Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH mod Klijsen Handel BV

(Sag C-342/97)

(97/C 357/35)

Ved kendelse afsagt den 11. september 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. oktober 1997, har Landgericht München I i sagen Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH mod Klijsen Handel BV forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er det tilstrækkeligt til, at der må antages at være risiko for forveksling, fordi et tegn ligner et varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, der er dækket af varemærket, er af samme art som dem, der er dækket af tegnet, at varemærket og tegnet kun består af én stavelse og lydligt ligner hinanden i begyndelsen, også i den eneste vokalkombination, og at den — eneste — slutkonsonant i varemærket på lignende måde (t i stedet for d) går igen i tegnet i en konsonantgruppe bestående af 3 bogstaver, herunder s? Konkret ønskes det oplyst, om betegnelserne Lloyd og Loints for fodtøj er forvekslelige?
2. Hvilken betydning må der i den forbindelse tillægges direktivets ⁽¹⁾ ordlyd, hvorefter det forhold, at der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, også omfatter risikoen for, at der er en forbindelse med varemærket?
3. Kan det lægges til grund, at et kendetegn, når blot det kendes af 10 % i de relevante omsætningskredse, i særlig grad har særpræg og derfor nyder en mere omfattende materiel beskyttelse?

Ville dette være tilfældet, hvis kendetegnet var kendt af 36 %?

Ville en sådan mere omfattende beskyttelse føre til en anden besvarelse af spørgsmål 1, hvis Domstolen skulle besvare dette spørgsmål benægtende?

4. Må det antages, at et varemærke har en større grad af særpræg, allerede fordi det ikke indeholder deskriptive elementer?

⁽¹⁾ Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40 af 11. 2. 1989, s. 1).

Sag anlagt den 1. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-343/97)

(97/C 357/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. oktober 1997 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Götz zur Hausen, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 90/220/EØF

af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer ⁽¹⁾ og i henhold til Kommissionens direktiv 94/51/EF af 7. november 1994 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 90/219/EØF om indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer ⁽²⁾, da det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktiverne.

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til dem, der er fremført i sag C-320/97 ⁽³⁾; gennemførelsesfristerne udløb henholdsvis den 23. oktober 1991 (direktiv 90/220/EØF) og den 30. april 1995 (direktiv 94/51/EF).

⁽¹⁾ EFT L 117 af 8. 5. 1990, s. 15.

⁽²⁾ EFT L 297 af 18. 11. 1994, s. 29.

⁽³⁾ EFT C 331 af 1. 11. 1997, s. 13.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. august 1997 af Verwaltungsgerichtshof Wien i sagen Wiener Städtische Allgemeine Versicherungs AG, Romed Karl Kleissl, Streiter KG Gasthof »Post«, Alfred Eiter, Stefan Riml, Mag. Josef Nothdurfter Treuhand- und Steuerberatungsgesellschaft mbH (tidligere Rasputin Vertriebsgesellschaft mbH), Tiroler Röhren- und Metallwerke AG, Elmar Kurz, Elisabeth Schüller, Anton Gschwentner GesmbH »Hotel Schwarzbrunn«, Allgemeine Wirtschaftstreuhand- und Beratungsges. mbH, Kaiserwerke Elektrizitätsversorgungs GesmbH, Miller Optik GesmbH, Michael Khuen-Belasi, DM Drogeriemarkt GmbH, og flic flac Kinderbekleidungs-Handelsgesellschaft mbH mod Tiroler Landesregierung

(Sag C-344/97)

(97/C 357/37)

Ved kendelse afsagt den 12. august 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. oktober 1997, har Verwaltungsgerichtshof Wien i sagen Wiener Städtische Allgemeine Versicherungs AG, Romed Karl Kleissl, Streiter KG Gasthof »Post«, Alfred Eiter, Stefan Riml, Mag. Josef Nothdurfter Treuhand- und Steuerberatungsgesellschaft mbH (tidligere Rasputin Vertriebsgesellschaft mbH), Tiroler Röhren- und Metallwerke AG, Elmar Kurz, Elisabeth Schüller, Anton Gschwentner GesmbH »Hotel Schwarzbrunn«, Allgemeine Wirtschaftstreuhand- und Beratungsges. mbH, Kaiserwerke Elektrizitätsversorgungs GesmbH, Miller Optik GesmbH, Michael Khuen-Belasi, DM Drogeriemarkt GmbH, og flic flac Kinderbekleidungs-Handelsgesellschaft mbH mod Tiroler Landesregierung, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 33, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter, (sjette momsdirektiv) ⁽¹⁾, for så vidt angår kriteriet »karakter af omsætningsafgift« fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat afkræver virksomheder en turismeafgift (bidrag), som er udformet på en sådan måde,

— at afgiften skal betales af de virksomheder, der har en direkte eller indirekte interesse i turismen, og dermed af et stort antal virksomheder, men ikke af alle virksomheder

— at bidraget tilfalder et lokalt turistforbund til finansiering af foranstaltninger til fremme af turismen eller en fond, der dækker hele delstatens område

— at beregningsgrundlaget er den årlige omsætning med bestemte undtagelser, f.eks. med undtagelse af omsætningen i forbindelse med ydelser til aftagere, der har bopæl (hjemsted) uden for reglernes anvendelsesområde, såfremt der ikke er tale om ydelser til et forretningssted inden for reglernes geografiske anvendelsesområde (delstaten i den som en forbundsstat opbyggede meldemsstat) eller ydelser til den endelige forbruger, og med undtagelse af omsætningen i forbindelse med andre ydelser, såfremt de ikke udelukkende eller overvejende er præsteret inden for reglernes geografiske anvendelsesområde (delstaten i medlemsstaten)

— at afgiftens størrelse afhænger af den nytte, den afgiftspligtige branche ifølge lovgiver antages at have af turismen

— at afgiften er højere i områder med intensiv turisme end i andre områder, og

— at der ikke er nogen fradragsret?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

Sag anlagt den 2. oktober 1997 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-345/97)

(97/C 357/38)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. oktober 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Forbundsrepublikken Tyskland ved afdelingschef Dr. Ernst Röder og kontorchef Claus-Dieter Quassowski, Forbundsøkonomiministeriet, D-53107 Bonn.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Rådets direktiv 97/41/EF af 25. juni 1997 om ændring af direktiv 76/895/EØF, 86/362/EØF, 86/363/EØF og 90/642/EØF om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for pesticidrester på og i henholdsvis frugt og grøntsager, korn, levnedsmidler af animalsk oprindelse og visse produkter af vegetabilsk oprindelse, herunder frugt og grøntsager ⁽¹⁾, annulleres, for så vidt der herved indsættes en bestemmelse i

— artikel 1, stk. 3, andet punktum, i direktiv 76/895/EØF

— artikel 1, stk. 2, litra d), andet punktum, i direktiv 86/362/EØF

— artikel 1, stk. 2, litra b), andet punktum, i direktiv 86/363/EØF, og

— artikel 1, stk. 2, litra e), andet punktum, i direktiv 90/642/EØF

om, at den i de pågældende direktivers artikel 5a) omhandlede fremgangsmåde til bilæggelse af uoverensstemmelser også skal gælde for levnedsmidler til spædbørn og småbørn.

— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Forbundsregeringen er af den opfattelse, at Rådet ikke har kunnet vedtage den anfægtede retsakt med hjemmel i EF-traktatens artikel 43, for så vidt levnedsmidler til spædbørn og småbørn inddrages under fremgangsmåden til bilæggelse af uoverensstemmelser, men at det kunne være sket med hjemmel i artikel 100 A.

For så vidt angår de produkter, som er omfattet af direktiverne om levnedsmidler til spædbørn og småbørn, er der ikke tale om landbrugsvarer i EF-traktatens forstand. Spørgsmålet om, hvorvidt de omhandlede produkter kan henføres under bilag II til EF-traktaten, eller det drejer sig om produkter, der ikke kan henføres under de tarifpositioner, som er omfattet af bilag II, må afgøres i det enkelte tilfælde på grundlag af det pågældende produkts fremstillingsmåde og indhold. For så vidt angår de af direktiv 91/321/EØF og 96/5/EF omhandlede produkter, er der i stort omfang ikke tale om landbrugsprodukter, men om produkter, som skal henføres under kapitel 19 eller 21 i Bruxelles-nomenklaturen.

Selv om en væsentlig del af de levnedsmidler til spædbørn og småbørn, der er omfattet af det anfægtede direktiv, faldt ind under bilag II og således henhørte under det fælles landbrugsmarked, følger det ikke nødvendigvis heraf, at reglerne tjener til virkeliggørelse af et eller flere af de formål med den fælles landbrugspolitik, som er nævnt i

traktatens artikel 39, og ikke først og fremmest tjener andre formål. Efter forbundsregeringens opfattelse må bestemmelser, hvis hovedformål er beskyttelsen af folkesundheden, vedtages med hjemmel i EF-traktatens artikel 100 A, også selv om de vedrører produkter, der er medtaget i bilag II til traktaten, og muligvis også medvirker til virkeliggørelsen af et eller flere af formålene med den fælles landbrugspolitik. Fastsættelsen af maksimalgrænseværdier for levnedsmidler til spædbørn og småbørn sker i første række af hensyn til folkesundheden og må derfor ske med hjemmel i EF-traktatens artikel 100 A.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 12. 7. 1997, s. 33.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. september 1997 af Länsrätten i Dalarnas län i sagen Transwede Airways AB mod Riksskatteverket

(Sag C-346/97)

(97/C 357/39)

Ved kendelse afsagt den 3. september 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 6. oktober 1997, har Länsrätten i Dalarnas län i sagen Transwede Airways AB mod Riksskatteverket forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er den i sagen omhandlede afgiftspålæggelse — i medfør af lagen (1988: 1567) om miljöskatt på inrikes flygtrafik — i strid med Rådets direktiv 92/81/EØF ⁽¹⁾ (mineraloliedirektivet), der i artikel 8, stk. 1, litra b), bestemmer, at medlemsstaterne fra den harmoniserede punktafgift undtager mineralolier, der leveres til anvendelse som motorbrændstof til luftfartøjer, medmindre der er tale om ikke-forretningsmæssig privatflyvning?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan mineraloliedirektivets artikel 8, stk. 1, litra b), da antages at have direkte virkning, således at bestemmelsen kan påberåbes for en national domstol af en borger over for en statslig myndighed?
3. Såfremt mineraloliedirektivet skal anvendes i det foreliggende tilfælde, kan den i sagen omhandlede afgiftspålæggelse da deles op i en EF-konform og en ikke EF-konform del under hensyn til, at den svenske miljøafgift til dels beregnes ud fra brændstofforbruget og til dels ud fra udslippet af kulbrinter og kvælstofilter?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftstrukturen for mineralolier (EFT L 316 af 31. 10. 1992, s. 12).

Sag anlagt den 6. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-347/97)

(97/C 357/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. oktober 1997 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Götz zur Hausen som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 91/157/EØF af 18. marts 1991 om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer ⁽¹⁾, da det ikke har truffet og/eller ikke har givet underretning om samtlige de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivets artikel 6.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det følger af den bindende virkning af direktiver, som er fastslået i EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og af samme traktats artikel 5, stk. 1, at medlemstaterne, der er adressater for et direktiv, er pligtige at tilvejebringe de resultater, et direktiv kræver, inden for den deri fastsatte frist. De i direktivets artikel 6 omhandlede programmer skulle være udarbejdet og meddelt Kommissionen senest den 17. september 1992, og det er hverken bestridt eller overhovedet uklart, at Kongeriget Belgien ikke har truffet samtlige nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at udarbejde de pågældende programmer.

⁽¹⁾ EFT L 78 af 26. 3. 1991, s. 38.

Sag anlagt den 7. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-348/97)

(97/C 357/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. oktober 1997 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dr. Klaus-Dieter Borchardt, Kommissionens

Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret 254, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den 1) under tilsidesættelse af artikel 2 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2252/90 ⁽¹⁾ har tilladt, at varer, for hvilke der ved indførsel fra Nederlandene var blevet betalt en restitution, kunne indføres til Forbundsrepublikken Tyskland, uden at der blev opkrævet og til Fællesskabet indbetalt en til fællesskabsprisniveauet svarende importafgift, og idet den 2) har afskaffet alle toldformaliteter i den tyske indenrigshandel og ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til anvendelse af forordning (EØF) nr. 2252/90.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat fællesskabsretten, idet

- den har givet afkald på opkrævning af importafgifter på indført smør og ikke har konstateret, at et beløb på 12 684 000 DM er gået tabt for fællesskabsbudgettet, og ikke har indbetalt det til Fællesskabet med renter
- alle toldformaliteter ved den tyske indenrigsgrænse er afskaffet endnu før Tysklands forening den 3. oktober 1990 og de til anvendelse af forordning (EØF) nr. 2252/90 nødvendige foranstaltninger ikke er blevet truffet.

⁽¹⁾ EFT L 203 af 1. 8. 1990, s. 61.

Sag anlagt den 13. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-351/97)

(97/C 357/42)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. oktober 1997 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Berscheid, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i Rådets direktiv 94/28/EF af 23. juni 1994 om principperne for de zootekniske og genealogiske betingelser for import af dyr og deres sæd, æg og embryoner fra tredjelande og om ændring af direktiv 77/505/EØF om racerent avlsskæg⁽¹⁾, da det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I medfør af artikel 189, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til. I medfør af traktatens artikel 5, stk. 1, træffer medlemsstaterne alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af denne traktat, eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner. I medfør af direktivets artikel 13 skulle medlemsstaterne sætte de fornødne love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet inden den 1. juli 1995 og straks underrette Kommissionen herom. Storhertugdømmet Luxembourg har endnu ikke underrettet Kommissionen om eventuelle foranstaltninger, som er blevet truffet i samklang med denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EFT L 178 af 12. 7. 1994, s. 66.

Sag anlagt den 13. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-352/97)

(97/C 357/43)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. oktober 1997 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Pieter Jan Kuijper, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten ved ikke at have vedtaget de

love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 92/104/EØF af 3. december 1992 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i udvindingsindustrien⁽¹⁾, og/eller ved ikke at have underrettet Kommissionen herom.

- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til EF-traktatens artikel 189, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, er medlemsstaterne forpligtet til at overholde den i direktivet fastsatte gennemførelsesfrist. Denne frist udløb den 3. december 1994, uden at Irland havde vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme det direktiv, som er omhandlet i Kommissionens påstand.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/104/EØF af 3. december 1992 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i udvindingsindustrien over eller under jorden (tolvte særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (EFT L 404 af 31. 12. 1992, s. 10).

Sag anlagt den 13. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-353/97)

(97/C 357/44)

Ved de Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. oktober 1997 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Pieter Jan Kuijper, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten ved ikke at have vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 92/91/EØF af 3. november 1992 om minimumsforskrifter for forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i den boringsrelaterede udvindingsindustri⁽¹⁾, og/eller ved ikke at have underrettet Kommissionens herom.

- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til EF-traktatens artikel 189, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, er medlemsstaterne forpligtet til at overholde den i direktivet fastsatte gennemførelsesfrist. Denne frist udløb den 3. december 1994, uden at Irland havde vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme det direktiv, som er omhandlet i Kommissionen påstand.

(¹) Rådets direktiv 92/91/EØF af 3. november 1992 om minimumsforskrifter for forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i den boringsrelaterede udvindingindustri (elevte særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (EFT L 348 af 28. 11. 1992, s. 9).

Sag anlagt den 14. oktober 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-354/97)

(97/C 357/45)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. oktober 1997 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Alexandre Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Franske Republik hat tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten samt

— artikel 12 i Rådets direktiv 93/74/EØF af 13. september 1993 om foder med særlige ernæringsformål (¹)

— artikel 13 i Rådets direktiv 94/28/EF af 23. juni 1994 om principperne for de zootekniske og genealogiske betingelser for import af dyr og deres sæd, æg og embryoner fra tredjelande og om ændring af direktiv 77/504/EØF om racerent avlskvæg (²)

— artikel 2 i Kommissionens direktiv 94/39/EF af 25. juli 1994 om udarbejdelse af en liste over anvendelsesområder for foder med særlige ernæringsformål (³)

— artikel 2 i Kommissionens direktiv 95/9/EF af 7. april 1995 om ændring af direktiv 94/39/EF om

udarbejdelse af en liste over anvendelsesområder for foder med særlige ernæringsformål (⁴)

— artikel 3 i Kommissionens direktiv 95/10/EF af 7. april 1995 om metoden til beregning af energiindholdet i hunde- og kattefoder med særlige ernæringsformål (⁵)

ved ikke inden for de fastsatte frister at have sat de fornødne love og administrative bestemmelser, herunder eventuelle nødvendige sanktioner, i kraft for at efterkomme direktiverne, og/eller ved ikke at have underrettet Kommissionen herom.

— Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I medfør af artikel 189, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til. I medfør af traktatens artikel 5, stk. 1, træffer medlemsstaterne alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af denne traktat, eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner. I medfør af bestemmelserne i de omhandlede direktiver skulle medlemsstaterne sætte love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktiverne inden henholdsvis den 30. juni eller den 1. juli 1995, og straks underrette Kommissionen herom. Den Franske Republik har endnu ikke underrettet Kommissionen om bestemmelser i national ret, som er blevet vedtaget med henblik på gennemførelse af de af traktatbrudssøgsmålet omfattede direktiver.

(¹) EFT L 237 af 22. 9. 1993, s. 23.

(²) EFT L 178 af 12. 7. 1994, s. 66.

(³) EFT L 207 af 10. 8. 1994, s. 20.

(⁴) EFT L 91 af 22. 4. 1995, s. 35.

(⁵) EFT L 91 af 22. 4. 1995, s. 39.

Slettelse af sag C-198/96 (¹)

(97/C 357/46)

Ved kendelse af 23. september 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-198/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registret.

(¹) EFT C 247 af 24. 8. 1996.

Slettelse af sag C-362/96 ⁽¹⁾
(97/C 357/47)

Ved kendelse af 24. september 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-362/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 9 af 11. 1. 1997.

Slettelse af sag C-57/97 ⁽¹⁾
(97/C 357/48)

Ved kendelse af 24. september 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-57/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT C 108 af 5. 4. 1997.

RET TEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 25. september 1997

i sag T-170/94, Shanghai Bicycle Corporation (Group)
mod Rådet for Den Europæiske Union ⁽¹⁾

(*Dumping — statshandelslande — samme vare — individuel behandling — beregning af dumpingmargenen*)

(97/C 357/49)

(*Processprog: engelsk*)

I sag T-170/94, Shanghai Bicycle Corporation (Group), Shanghai (Folkerepublikken Kina), ved barrister M. Izzet Sinan, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: Bjarne Hoff-Nielsen, Jorge Monteiro, Hans-Jürgen Rabe og Georg M. Berrisch), støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Eric White og Nicholas Khan) og European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), Paris, ved advokat Jacques H. J. Bourgeois, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe, angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 2474/93 af 8. september 1993 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 228 af 9. 9. 1993, s. 1), har Retten (Femte Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne V. Tiili, J. Azizi, R. M. Moura Ramos og M. Jaeger; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 25. september 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagsøgte frifindes.*
- 2) *Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger samt sagsøgetes og intervenienten EBMA's omkostninger.*

3) *Kommissionen bærer sine egne omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 76 af 12. 3. 1994.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 18. juli 1997

i sag T-44/96, Oleifici italiani SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(*Tilslag vedrørende levering af gratis olivenolie til befolkningerne i Georgien og Armenien — angivelig skade for tilslagsmodtageren som følge af den af Kommissionen udpegede transportvirksomheds forsinkede afhentning af olivenolien — påstand om annullation af Kommissionens afvisning af erstatningskrav — sag om ansvar uden for kontraktforhold — spørgsmålet, om den angivelige forpligtelse for Kommissionen, der ligger til grund for erstatningssøgsmålet, udspringer af et kontraktforhold — manglende voldgiftsbestemmelse i henhold til EF-traktatens artikel 181 — Retten åbenbart inkompetent*)

(97/C 357/50)

(*Processprog: italiensk*)

I sag T-44/96, Oleifici italiani SpA, Ostuni (Italien), ved advokaterne Antonio Tizzano og Gian Michele Roberti, begge optaget på listen over praktiserende advokater i Napoli, 36, place du Grand Sablon, Bruxelles, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Eugenio de March og Alberto Dal Ferro), angående en under henvisning til EF-traktatens artikel 178 og 173 nedlagt påstand, dels om erstatning for den sagsøgeren angiveligt påførte skade som følge af den af Kommissionen udpegede transportvirksomheds forsinkede afhentning af den olivenolie sagsøgeren havde stillet til rådighed efter tilslag på gratis levering af dette produkt til befolkningerne i

Georgien og Armenien, dels om annullation af Kommissionens afvisning af erstatningskrav, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne C. P. Briët og A. Potocki; justitssekretær: H. Jung, den 18. juli 1997 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) *Sagen afvises.*

2) *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 180 af 22. 6. 1996.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. oktober 1997

i sag T-184/96, Eric Banda mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(*Stillingtagen uforføden — afvisning*)

(97/C 357/51)

(*Processprog: fransk*)

I sag T-184/96, Eric Banda, lokalt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Marc-Albert Lucas, Liège, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Evelyne Korn, 21, rue de Nassau, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Florence Clotuche og Christine Berardis-Keyser), hvori der principalt er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om, at valgene, som blev afholdt mellem den 5. og den 20. december 1994, i region nr. 11 til regionalrådet for lokalt ansatte kendes ugyldige, og om fornyet afholdelse af valgene, og subsidiært er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens reglement af 8. marts 1990 med titlen »Overgangsordning for personale, som gør tjeneste udenfor Fællesskabet« og om annullation af valgene, som blev afholdt mellem den 4. og den 15. november 1996, i region nr. 11 til regionalrådet for lokalt ansatte, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Kalogeropoulos, og dommerne C. P. Briët og C. W. Bellamy; justitssekretær: H. Jung, den 3. oktober 1997 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) *Det er uforføden at tage stilling til den af sagsøgeren i hans egenskab af valgkandidat nedlagte påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om, at valgene, som blev afholdt mellem den 5. og den 20. december 1994, i region nr. 11 til regionalrådet for lokalt ansatte kendes ugyldige, og om fornyet afholdelse af valgene.*

2) *I øvrigt afvises sagen.*

3) *Hver part betaler sine omkostninger.*

(¹) EFT C 54 af 22. 2. 1997.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. september 1997

i sag T-26/97, Antillean Rice Mills NV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(*Annulationssøgsmål — ophævelse af den anfægtede retsakt med tilbagevirkende gyldighed — uforføden at træffe afgørelse*)

(97/C 357/52)

(*Processprog: nederlandsk*)

I sag T-26/97, Antillean Rice Mills NV, Bonaire (Nederlandske Antiller), ved advokaterne W. Knibbeler, Amsterdam, og K. J. Defares, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 11, rue Goethe, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: T. van Rijn), angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 21/97 af 8. januar 1997 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af ris med oprindelse i de oversøiske lande og territorier (EFT L 5 af 9. 1. 1997, s. 24), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne P. Lindh og J. D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 17. september 1997 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) *Det er uforføden at træffe afgørelse i sagen.*

2) *Hver part betaler sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.*

(¹) EFT C 108 af 5. 4. 1997.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 29. september 1997

i sag T-83/97, Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(*Offentlige kontrakter — klage — procedure med henblik på konstatering af traktatbrud — beslutning om henlæggelse — annulationssøgsmål — afvisning*)

(97/C 357/53)

(*Processprog: fransk*)

I sag T-83/97, Société anonyme de traverses en béton armé (Sateba), Paris, ved advokat Jacques Manseau, Paris, og

med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Hendrik van Lier), hvori der er nedlagt påstand om annullation af den kommissionsbeslutning, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 20. januar 1997, og hvorved Kommissionen henlagde den klage, som sagsøgeren havde indgivet vedrørende Société nationale des chemins de fer belges (SNCB) for at have tilsidesat fællesskabsretten ved indgåelsen af en kontrakt om levering af betonsveller til jernbanestrækningen for højhastighedstog, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne V. Tiili og R. Moura Ramos; justitssekretær: H. Jung, den 29. september 1997 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Det er uformodent at træffe afgørelse vedrørende interventionsbegæringen.*
- 3) *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 166 af 31. 5. 1997.

Sag anlagt den 14. juli 1997 af Sari Kristiina Jouhki mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-215/97)

(97/C 357/54)

(Processprog: finsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. juli 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Sari Kristiina Jouhki, Pyhäjärvi, ved advokat Harri Ojala, Oulu.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at sagsøgeren opfyldte betingelserne og derfor havde ret til at deltage i den almindelige udvælgelsesprøve KOM/8/973 og til at blive givet adgang til den i meddelelsen om udvælgelsesprøve omhandlede beskæftigelse.
- Den i første led nævnte udvælgelsesprøve annulleres, og der fastsættes en frist for afholdelse af en ny udvælgelsesprøve.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale samtlige sagsøgerens sagsomkostninger med morarente i henhold til § 4, stk. 3, i Finlands korekolaki (lov om renter), allerede når der er forløbet en måned efter dommens afsigelse.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den af Kommissionens generaldirektorat IX (Personale og Administration) nedsatte udvælgelseskomité har nægtet at give sagsøgeren adgang til at deltage i den almindelige udvælgelsesprøve KOM/8/973.

Eftersom sagsøgeren opfyldte betingelserne for at deltage i udvælgelsesprøven og til trods herfor blev nægtet adgang uden saglig begrundelse, er udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give hende adgang behæftet med en mangel. Den afgørelse, der blev truffet efter sagsøgerens anmodning om, at udvælgelseskomitéen foretog en fornyet gennemgang af hendes ansøgning, er også behæftet med en mangel, for så vidt som den ikke berigtiger den tidligere afgørelse.

I medfør af artikel 90 i tjenestemandsvedtægten er fristen for besvarelse af sagsøgerens klage udløbet den 17. april 1997.

Sagsøgerens klage er ikke blevet besvaret inden for den gældende frist. EU's administration har imidlertid meddelt hende, at besvarelsen af hendes klage stadig var under udarbejdelse, og at hendes klage ville blive behandlet den 17. juli 1997, dvs. den dag, hvor fristen for at anlægge sag ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans udløb.

Under disse omstændigheder har sagsøgeren med føje anlagt sag, eftersom hendes klage enten er blevet afvist eller ikke er blevet besvaret inden den 17. juli 1997.

Sag anlagt den 5. august 1997 af New Europe Consulting Ltd og M. P. Brown mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-231/97)

(97/C 357/55)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. august 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af New Europe Consulting Ltd og M. P. Brown, Dublin, ved advokaterne A. og B. De Roeck, Antwerpen.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgerne medhold.
- I overensstemmelse hermed tilpligtes Europa-Kommissionen at betale sagsøgeren en erstatning på i alt 1 400 000 ECU med tillæg af påløbne renter fra tidspunktet for den skadegørende handling, den 12. april 1995, og med tillæg af den lovbestemte rente fra det tidspunkt, hvor der afsiges dom.

- Kommissionen pålægges herudover af hensyn til den førstnævnte sagsøgers omdømme at udsende en skriftlig berigtigelse i form af en rundskrivelse til alle relevante PMU-⁽¹⁾ og Kommissionskontorer i Øst- og Centraleuropa, hvori der redegøres for den dom, som afsiges.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den førstnævnte sagsøger er et selskab, som er beskæftiget med udførelse af opgaver i forbindelse med Europa-Kommissionens PHARE/TACIS-program. Den anden sagsøger er direktør i selskabet.

På grund af en påstået manglende betaling er det sagsøgende selskab af en ansvarlig i Kommissionen blevet opført på den sorte liste. Herefter faldt selskabets indkomst til nul. Først et år senere indrømmede Kommissionen at have begået en fejl og gav alle EU-delegationer meddelelse om, at det ikke længere var udelukket at indgå aftaler med sagsøgeren. Det viste sig hurtigt, at Kommissionens berigtigelse kun var en formel indrømmelse, som de forskellige EU-delegationer ikke tog hensyn til på det kommercielle område. Kommissionens opfattelse beror således stadig på, at den anser sagsøgeren for økonomisk utroværdig. Selskabet indbydes ikke længere officielt til at deltage i PHARE-projekter.

Sagsøgerne kræver i henhold til EF-traktatens artikel 215, andet afsnit, erstatning som følge af ansvar uden for kontraktforhold.

De gør gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, retten til kontradiktion, pligten til at udvise påpasselighed i sagsforberedelsen, princippet om, at der skal foretages en rimelig interesseafvejning, og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

⁽¹⁾ O.a.: PHARE Management Units.

Sag anlagt den 21. august 1997 af Stork Amsterdam BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-241/97)

(97/C 357/56)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. august 1997 anlagt sag mod Kommissionen

for De Europæiske Fællesskaber af Stork Amsterdam BV, Amsterdam (Nederlandene), ved advokat A. J. Braakman, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og det anerkendes, at sagsøgeren har ret til at supplere og præcisere det i stævningen anførte.
- Kommissionens beslutning af 20. juni 1997 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålet er rettet mod Kommissionens beslutning IV/F-1/33.302, der er truffet i anledning af sagsøgerens klage over Serac SA, som efter sagsøgerens opfattelse har handlet i strid med EF-traktatens artikel 85, stk. 1.

Stork og Serac fremstiller hver en maskine, og i sammenbygget stand udgør de to maskiner en komplet produktionslinje. De to virksomheder har ved aftale forpligtet sig til ikke at udvikle eller sælge maskiner, som kan konkurrere med den anden parts maskine. De har desuden forpligtet sig til ikke at sælge deres egen maskine uden den anden parts maskine.

Da Stork i 1989 blev konfronteret med de konkurrencebegrænsende virkninger af aftalen, meddelte selskabet Serac, at aftalen var i strid med EF-traktatens kartelbestemmelser og derfor ikke længere var bindende for det. I samme forbindelse indgav Stork en klage til Kommissionen. I 1990 anmeldte Serac aftalen til Kommissionen.

I sit svar opfordrede Kommissionen parterne til at lade de konkurrencebegrænsende klausuler i aftalen udgå eller at indbringe spørgsmålet for de nationale domstole.

I 1996 genoptog Kommissionen sagen og i 1997 traf den den anfægtede beslutning, hvori den afviste Storks anmodning.

Stork gør gældende, at Kommissionen med urette har fastslået, at aftalen bidrager til at forbedre produktionen (EF-traktatens artikel 85, stk. 3), og desuden kun har forholdsvis ringe økonomisk betydning på det relevante marked.

Sag anlagt den 29. august 1997 af Kaufhof Warenhaus AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-245/97)

(97/C 357/57)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. august 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kaufhof Warenhaus AG, ved James Searles, Oppenheimer Wolff & Donnelly, Bruxelles, ved advokat Ursula Schliessner, Düsseldorf, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den antidumpingtold, der er indført i medfør af Kommissionens forordning (EF) nr. 1069/97, og dermed selve forordningen erklæres ulovlig og ugyldig.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger under sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, en større tysk importør og detailhandlende, som importerer og forhandler visse former for sengelinned fra forskellige tredjelande, anfægter Kommissionens forordning (EF) nr. 1069/97 af 12. juni 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan⁽¹⁾.

Den eneste ugyldighedsgrund, der er fremsat, er, at den anfægtede forordning i strid med den nímåneders frist, der i antidumpinggrundforordningen er fastsat for indførelse af midlertidig antidumpingtold, efter sin egen ordlyd træder i kraft efter denne periodes udløb⁽²⁾.

Sagsøgeren har anført, at sagsøgte efter en klage indgivet til Europa-Kommissionen den 30. juli 1996 af Komitéen for Bomulds- og dermed beslægtede Tekstilindustrier i EF (Eurocoton) indledte antidumpingundersøgelsen i nærværende sag ved en meddelelse offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 13. september 1996. Artikel 3, stk. 1, i den anfægtede forordning bestemmer, at »denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*«. Forordningen blev offentliggjort i EFT L 156 af 13. 6. 1997. Det betyder, at den ved forordningen indførte antidumpingtold efter ordlyden af Kommissionens egen bestemmelse ikke trådte i kraft før den 14. juni 1997.

Sagsøgeren har gjort gældende, at slutdatoen for indførelse af den pågældende antidumpingtold efter EF-retspraksis

med hensyn til beregningen af frister var den 13. juni 1997. Forordningen må anses for ulovlig på grund af, at den frist, der i grundforordningens artikel 7, stk. 1, er fastsat for indførelse af midlertidig antidumpingtold, ikke er overholdt.

⁽¹⁾ EFT L 156 af 13. 6. 1997, s. 11.

⁽²⁾ Det hedder i artikel 7, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56 af 6. 3. 1996, s. 1), at »midlertidig told indføres ikke tidligere end 60 dage, og ikke senere end ni måneder efter tidspunktet for indledningen af proceduren«.

Sag anlagt den 12. september 1997 af T. Port GmbH & Co mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-251/97)

(97/C 357/58)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. september 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af T. Port GmbH & Co, Hamburg, ved Dr. Gert Meier, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Baden, 24, rue Marie-Adelaide.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgte afslag af 9. juli 1997 på at træffe overgangsforanstaltninger til fordel for firma T. Port inden for rammerne af den fælles markedsordning for bananer annulleres på grund af tilsidesættelse af traktaten og overtrædelse af grænserne for sagsøgte skøn.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der driver handel med bananer, havde allerede ved ansøgning 16. december 1996 ansøgt om tildeling af supplerende importlicenser for tredjelandsbananer inden for rammerne af toldkontingentordningen i henhold til artikel 30 i Rådets forordning (EØF) nr. 404/93⁽¹⁾. Da denne ansøgning ikke blev besvaret, anlagde sagsøgeren den 27. februar 1997 passivitetssøgsmaal med sagsnr. T-39/97 og nedlagde påstand om, at det blev fastslået, at sagsøgte havde tilsidesat bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 404/93 ved at undlade at udstede de ansøgte importlicenser.

Med den nu anfægtede beslutning af 9. juli 1997 har sagsøgte afslået sagsøgerens ansøgning af 16. december 1996.

Sagsøgeren har henvist til flere tilfælde (virksomhedssammenbrud, kriminelle handlinger) hos sydamerikanske medkontrahter henholdsvis potentielle medkontrahter, som ville udgøre force majeure og ifølge Domstolens praksis⁽²⁾ ville berettige en ordning for særligt vanskelige tilfælde. Derudover har sagsøgeren i november 1991 indgået en forkontrakt med en sydamerikansk virksomhed. På dette tidspunkt var dette ikke kendeligt, at bestemmelserne for udenrigshandelen i EF's markedsordning for bananer ville bestå af en toldbegünstiget kontingentordning. Sagsøgeren burde i intet tilfælde have regnet med, at GATT, som det allerede i januar 1994 er fastslået af »GATT-Panellet«, ville blive tilsidesat på eklatant måde. Sagsøgeren kunne regne med uhindret at have kunnet afsætte de med dennes medkontrahter aftalte mængder i Fællesskabet gennem kontingenter.

⁽¹⁾ EFT L 47 af 25. 2. 1993, s. 1.

⁽²⁾ Sag C-68/95, T. Port GmbH & Co KG mod Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung, Sml. 1996 I, s. 6065.

Sag anlagt den 16. september 1997 af Anton Dürbeck GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-252/97)

(97/C 357/59)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. september 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Anton Dürbeck GmbH, Frankfurt am Main, ved advokat Dr. Gert Meier, Köln, og med valgt adresse hos advokat Marc Baden, 24, rue Marie-Adélaïde, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgtes beslutning af 10. juli 1997 om overgangsforanstaltninger til fordel for firma A. Dürbeck inden for rammerne af den fælles markedsordning for bananer annulleres på grund af tilsidesættelse af traktaten og overskridelse af grænserne for sagsøgtes skøn, for så vidt beslutningens artikel 1, nr. 6, bestemmer, at licenserne for særligt vanskelige tilfælde ikke skal tages i betragtning ved fastsættelsen af sagsøgerens referencemængder for de kommende år, og for så vidt sagsøgerens videregående ansøgninger af 24. december 1996 blev afslået ved artikel 2.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Med den anfægtede beslutning blev sagsøgerens ansøgning om tildeling af supplerende importlicenser for bananer inden for rammerne af toldkontingentet i henhold til artikel 30 i Rådets forordning (EØF) nr. 404/93⁽¹⁾ kun delvis imødekommet.

Sagsøgeren havde i 1991 indgået en langfristet kontrakt med en ecuadoriansk virksomhed. Denne kontrakt indeholder også en differencegaranti fra sagsøgeren for opnåelse af de officielle producentpriser i Ecuador samt en forpligtelse for sagsøgeren til at holde sin medkontraht skadesløs med et beløb på indtil 1 mio. US \$, såfremt sagsøgeren opsiges kontrakten før tiden af andre end de i kontrakten nævnte grunde. Importhindringer er ikke aftalt som opsigelsesgrund, da kontrahterne på dette tidspunkt endnu på ingen måde havde nogen forestilling om strukturen i en eventuel EF-markedsordning for bananer. Navnlig havde sagsøgeren en berettiget forventning om, at en fremtidig EF-markedsordning for bananer ville være i overensstemmelse med GATT, og sagsøgeren kunne i hvert fald regne med, at de kontrahterede mængder uhindret af kontingenter kunne afsættes i Fællesskabet.

At bananerne ikke kunne indføres til Fællesskabet på grund af manglende importlicens, er en omstændighed, som opfylder samtlige forudsætninger for en ordning for særligt vanskelige tilfælde.

Sagsøgeren har ud over afslaget i beslutningen også anfægtet den passus, hvorefter licenser for særligt vanskelige tilfælde ikke skal tages i betragtning ved fastsættelsen af sagsøgerens referencemængde for de kommende år. Ved den anfægtede beslutning tilsidesætter sagsøgte den førnævnte forordnings artikel 30 som fortolket af Domstolen i dennes praksis⁽²⁾ og overskrider grænserne for sit skøn.

⁽¹⁾ EFT L 47 af 25. 2. 1993, s. 1.

⁽²⁾ Sag C-68/95, T. Port GmbH & Co KG mod Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung, Sml. 1996 I, s. 6065.

Sag anlagt den 19. september 1997 af Fruchthandels-gesellschaft mbH Chemnitz mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-254/97)

(97/C 357/60)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. september 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Fruchthandels-gesellschaft mbH Chemnitz, Chemnitz, ved advokaterne Dr. Jürgen Mielke og Thorsten W. Albrecht, Hamburg, og

med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Entringer, 34 A, rue Philippe II.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 9. juli 1997 (nr. VI/6251/97/DE) annulleres i henhold til EF-traktatens artikel 174, stk. 1.

— Kommissionen tilpligtes i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, at godtgøre sagsøgeren de nødvendige omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Med den anfægtede beslutning blev sagsøgerens ansøgning i henhold til artikel 30 i forordning (EØF) nr. 404/93⁽¹⁾ om tildeling af supplerende importlicenser for bananer inden for rammerne af toldkontingentordningen afslået. Det sagsøgende selskab, der er stiftet den 1. januar 1994, er retssuccessor til en DDR-statsvirksomhed, som har eksisteret siden 1953, og som havde kapacitet til årligt at modne indtil 14 500 tons bananer. I april 1993 blev bananmodningen indstillet efter instruks fra Treuhandanstalt. På grund af strukturproblemer i de nye delstater har det været umuligt for sagsøgeren at afslutte den nødvendige moderniseringsproces, før bananmarkedsordningen blev indført. Selv hvis dette var lykkedes rettidigt for sagsøgeren, ville der på grundlag af de referenceår, som ifølge artikel 19, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 404/93 skal tages i betragtning, være blevet tildelt et usædvanligt lavt kontingent. Desuden ville sagsøgeren have forventet, at dennes banankontingent på grund af den særlige situation i de nye delstater ville blive beregnet på grundlag af dennes forgængers kapacitet, og at de yderst kapacitetssvage år 1993-1995 ikke ville blive lagt til grund som referenceår ved udstedelsen af importlicenser.

Sagsøgeren har gjort følgende søgsmålsgrunde gældende:

— Kommissionens overskridelse af grænserne for dens skøn, idet den har set bort fra, at de betingelser for, at der kan foreligge et særligt vanskeligt tilfælde, som Domstolen har opstillet i et lignende tilfælde⁽²⁾, er opfyldt.

— Tilsidesættelse af EF-rettens lighedsgrundsætning, da det i referenceårene har været umuligt for sagsøgeren at opnå nogen nævneværdig omsætning, men at denne alligevel behandles ligesom alle andre vesteuropæiske frugthandelsvirksomheder.

— Krænkelse af sagsøgerens ejendomsret samt hindring af retten til fri erhvervsudøvelse, da sagsøgeren har et fuldt sortiment og derfor nødvendigvis er henvist til bananmodning, og da sagsøgerens eksistensgrundlag ville være truet uden udstedelse af supplerende licenser.

— Treuhandanstalts instruks om, at bananmodningen skulle afbrydes i 1993, er en »usædvanlig omstændighed«.

⁽¹⁾ EFT L 47 af 25. 2. 1993, s. 1.

⁽²⁾ Dom af 26. november 1996, sag C-68/95, Sml. I, s. 6065.

Sag anlagt den 17. september 1997 af Georges Keiser mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-255/97)

(97/C 357/61)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 17. september 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Georges Keiser, Asselscheuer (Luxembourg), ved advokat Lucas Vogel, Bruxelles, og med valgt adresse på sagsøgerens bopæl, 44, rue du Grunewald.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af Kommissionens afgørelse af 4. juni 1997, meddelt sagsøgeren den 16. juni 1997, om afvisning af sagsøgerens klage over afgørelsen af 20. december 1996, hvorved sagsøgerens anmodning om at blive genindsat i sin normale stilling ved Sikkerhedskontoret i Luxembourg blev afvist.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der gør tjeneste ved Sikkerhedskontoret i Luxembourg, har først anført, at han blev afhørt den 3. december 1991 som led i en undersøgelse vedrørende uregelmæssigheder i forbindelse med forvaltningen af Sikkerhedskontoret i Luxembourg, og at han ved den lejlighed blev tvunget til at afsløre forskellige former for uregelmæssigheder, som han havde været vidne til. Kort forinden havde sagsøgeren deltaget i prøverne i en generel udvælgelsesprøve. Efter udvælgelsesprøven blev der indledt en disciplinærsag mod ham. Det foreholdtes ham, at han ikke havde udvist den fornødne hæderlighed i forbindelse med afviklingen af prøverne. Som afslutning på disciplinærsagen blev sagsøgeren den 11. januar 1995 som disciplinær sanktion idømt en irettesættelse. Allerede den 31. juli 1992 var han imidlertid blevet underrettet om, at han var blevet stillet til rådighed for Publikationskontoret.

Til støtte for påstanden har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

— Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 90, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, og af den kommissionsbeslutning, der

blev offentliggjort i »Meddelelser fra Administrationen« af 7. april 1986 (nr. 498), idet den anfægtede afgørelse var underskrevet af en kontorchef, der gjorde tjeneste i Luxembourg, og ikke af generaldirektøren for Personale og Administration.

- Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, og af princippet »ne bis in idem«, der navnlig er fastsat i vedtægtens artikel 86, stk. 3, ligesom der i den foreliggende sag er anlagt et åbenbart fejlskøn, for så vidt som Kommissionen som begrundelse for ikke at bringe sagsøgerens midlertidige tjeneste ved Publikationskontoret til ophør og genindsætte ham i hans normale stilling ved Sikkerhedskontoret har henvist til forhold, der alene er baseret på den irrettesættelse, han er blevet idømt.

Sagsøgeren har nærmere anført, at en sådan begrundelse medfører, at han pålægges endnu en sanktion for forhold, som er blevet endelig pådømt ved en disciplinær afgørelse. Endvidere kan den anfægtede afgørelse fortolkes på den måde, at de opgaver, der påhviler en tjenestemand i Sikkerhedskontoret, er så følsomme, at de kræver en højere grad af hæderlighed end i andre tjenestegrene ved Kommissionen. Et sådant synspunkt er ifølge sagsøgeren udtryk for et åbenbart fejlslagt skøn. Han har i den forbindelse præciseret, at en anden tjenestemand, der var omfattet af den samme disciplinærsag, har kunnet blive i sin stilling, uanset at han udfører meget følsomme opgaver i direktoratet »Euratoms Sikkerhedskontrol«, og at også han er blevet idømt en irrettesættelse.

Sag anlagt den 19. september 1997 af Hans C. Herold mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-257/97)

(97/C 357/62)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. september 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Hans C. Herold, Levanto (Italien), ved advokaterne Dr. Bernd Potthast, Dr. Hans-Josef Rüber og Albert Potthast, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgtes afgørelse af 20. november 1996 annulleres.

- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 1 057 567 bfr. i erstatning, forrentet med 5 % fra den 26. oktober 1984.

- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren var tidligere tjenestemand ved Kommissionen med Ispra som tjenestested. Efter at han i marts 1982 havde haft en skiulykke, blev han den 1. marts 1986 førtidspensioneret på grund af vedvarende, delvis invaliditet. I maj 1986 ansøgte han om at få invaliditetsgraden sat op fra 28 % til 50/55 %. Ti år senere, nemlig i april 1996, modtog sagsøgeren som følge af en forhøjelse af invaliditetsgraden med 14 % til i alt 42 % en godtgørelse, som gik ind på hans konto den 25. april 1996.

Nærværende søgsmål drejer sig om det tab, sagsøgeren mener at have lidt som følge af den langvarige behandling af hans ansøgning af 14. maj 1986 frem til udbetalingen af godtgørelsen den 25. april 1996.

Sagsøgeren har til støtte for sit krav gjort gældende, at Kommissionen har udvist ansvarspådragende passivitet, at den handlet culpøst, og at den skal erstatte hans udgifter som følge af forsinkelsen.

Sagsøgeren har anført, at en tjenestemand, som først adskillige år efter ulykken modtager en godtgørelse, stilles væsentligt ringere end en tilsvarende tjenestemand, der får udbetalt godtgørelsen kort tid efter ulykken. En sådan ulige behandling er i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling. Dette princip, der også indebærer et krav om ligebehandling, har forrang for vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, i det konkrete tilfælde ordlyden af artikel 73, stk. 2.

Såfremt Kommissionen vil påberåbe sig denne bestemmelse over for sagsøgerens krav, ville den skulle have foretaget en ændring af eller en tilføjelse til tjenestemandsvedtægten. Sagsøgte har imidlertid til dato ikke foretaget sig noget i så henseende.

Sag anlagt den 22. september 1997 af Società Eridania SpA m.fl. mod Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-258/97)

(97/C 357/63)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. september 1997 anlagt sag mod Rådet for De Europæiske Fællesskaber af Società Eridania SpA, Genova, Società ISI, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale

SpA, Padova, alle selskaber i Eridania-Gruppen, Società Sadam Zuccherifici Divisione della S.E.C.I., Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Bologna, Società Sadam Castiglione SpA, Bologna, Sadam Zuccherifici-Gruppen, Società Zuccherificio del Molise SpA, Termoli, Società SFIR, og Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA, Cesena, ved advokaterne Bernard O'Connor, solicitor ved High Court of Ireland, og Ivano Vigliotti, Genova, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 22, rue Marie Adelaïde.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Forordning (EF) nr. 1188/97 af 25. juni 1997 kendes ugyldig eller annulleres ifølge EF-traktatens artikel 173 og 174, for så vidt som den rammer sagsøgerne, subsidiært kendes forordningen ugyldig eller annulleres erga omnes i relation til artikel 1, litra f).
- Forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 med senere ændringer kendes uanvendelig i medfør af EF-traktatens artikel 184, for så vidt som den rammer sagsøgerne, i relation til artikel 3, stk. 1, artikel 5, stk. 3, og artikel 6, stk. 2.
- I medfør af artikel 178 og artikel 215, stk. 2, tilpligtes Rådet at erstatte sagsøgerne den dem påførte skade, ligesom de tilkendes renter og dækning for udsving i valutakurser.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er dem, der er påberåbt i sag T-168/95 Eridania m.fl. ⁽¹⁾. Det gøres navnlig gældende, at den anfægtede forordning er retsstridig som følge af forsikelse, begrundslemangel og vilkårlig betegnelse af Italien som underskudszone samt forskelsbehandling af den italienske sukkerindustri. Sagsøgerne påberåber sig tillige delvis uanvendelighed af forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT C 229 af 11. 11. 1995, s. 16.

⁽²⁾ EFT L 177 af 1. 7. 1981, s. 4.

Sag anlagt den 23. september 1997 af Rui Teixeira Neves mod De Europæiske Fællesskabers Domstol

(Sag T-259/97)

(97/C 357/64)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. september 1997 anlagt sag mod De Europæ-

iske Fællesskabers Domstol af Rui Teixeira Neves ved advokat Adriano Encarnaçao, Porto, og med valgt adresse i Luxembourg hos sagsøgeren, 100, rue de Steinsel, L-7254 Bereldange.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 20. januar 1997, hvorved sagsøgeren som sanktion blev sat ét løntrin ned, annulleres, og den del af lønnen, som sagsøgeren som følge af denne afgørelse ikke har modtaget, tilbagebetales med tilbagevirkende kraft, med tillæg af renter 8 %.
- Domstolen tilpligtes at betale sagsøgeren 2 mio. bfr. i erstatning for den immaterielle skade, som han har lidt, som følge af den anfægtede afgørelse.
- Domstolen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostninger til sagsøgeren.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har rejst indsigelse imod ansættelsesmyndighedens behandling af den disciplinærsag, som førte til den anfægtede sanktion.

Til støtte for sagen har sagsøgeren gjort gældende:

- 1) Grov og fuldstændig tilsidesættelse af princippet om magtfordeling.
- 2) Grov fordrejning og manipulation af indholdet af det påtalte forslag, som sagsøgeren fremlagde på personalets generalforsamling den 20. september 1995.
- 3) Retlig fejl, idet sagsøgerens adfærd ikke var i strid med vedtægtens artikel 11, stk. 1, artikel 12, stk. 1, og artikel 21, men derimod resultatet af en nøje overholdelse af disse bestemmelser.
- 4) Uretmæssig påtale, da Domstolen ikke har fremsat klage over injurier.
- 5) Tilsidesættelse af retten til forsvar samt af principperne om kontradiktion og ligestilling af parterne, for så vidt som klagepunktet først blev meddelt sagsøgeren under den mundtlige høring den 3. oktober 1995, og den klagende part deltog i det administrative udvalgs rådslagninger vedrørende disciplinærsagen.
- 6) Tilsidesættelse af princippet om en uskyldsformodning, idet det »ab initio« jurisdiktion og de jure lagdes til grund, at sagsøgeren var skyldig, og hans indsigelse blev tillagt betydning som skærpende omstændighed. For så vidt forelå der herved en planlagt manipulation af sagen.

- 7) Disciplinærrådet var ikke uafhængigt som følge af ærefrygt og medlemmernes frygt for repressalier i forhold til deres karriereforløb. Ifølge sagsøgeren blev der gjort forsøg på at manipulere et vidneudsagn.
- 8) Tilsidesættelse af fagforeningsfriheden samt af personaleudvalgets og generalforsamlingens rettigheder.
- 9) Magtfordrejning.
- 10) Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, idet der ikke var grundlag for en skærpelse af sanktionen. Sagsøgeren har herved henvist til, at den sanktion, der blev annulleret under sag T-500/93, bestod i suspension i to år af advancement til et højere løntrin, at disciplinærrådet havde indstillet irrettesættelse, og at et af klagepunkterne udgjorde en egentlig forseelse. Under nærværende sag var den pålagte sanktion strengere, selv om det klagepunkt, der blev gjort gældende, åbenbart var ugrundet, og disciplinærrådet enstemmigt havde indstillet, at sagen blev frafaldet.

beregningen af kategori B-licenser at tage hensyn til selskabets normale referencemængde (som vedrører den treårsperiode, der gik umiddelbart forud for udbruddet af krigen i Somalia).

- Subsidiært tilpligtes Rådet i medfør af EF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, at godtgøre CAMAR's tab, for så vidt som Retten finder, at denne institution ifalder ansvar ved ikke have fastsat en specifik bestemmelse i forordning nr. 404/93 ⁽¹⁾, der kunne gøre det muligt at løse situationer, som den CAMAR befinder sig i.
- Kommissionen og/eller Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det sagsøgende selskab er det samme som i sag T-172/97, CAMAR mod Kommissionen ⁽²⁾, der er et passivitetssøgsmål, hvori der er nedlagt påstand om, at de tredjelandslicenser, som selskabet normalt tildeles som erhvervsdrivende i kategori B, ikke beregnes på grundlag af den treårsperiode, der er fastsat i artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1442/93, men på grundlag af årene 1988, 1989 og 1990. Nærværende sag drejer sig om prøvelse af dette udtrykkelige afslag på sagsøgerens anmodning.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til dem, der er fremført i sag T-172/97. Det gøres navnlig gældende, at artikel 30 i grundforordningen om bananer (Rådets forordning (EØF) nr. 404/93), forbuddet mod forskelsbehandling og princippet om erhvervsdrivendes grundlæggende rettigheder er blevet tilsidesat samt, at der foreligger magtfordrejning som følge af en fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder.

⁽¹⁾ EFT L 47 af 25. 2. 1993, s. 1.

⁽²⁾ EFT C 271 af 6. 9. 1997, s. 16.

Sag anlagt den 25. september 1997 af selskabet CAMAR Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-260/97)

(97/C 357/65)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. september 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union af selskabet CAMAR Srl ved advokat Wilma Viscardini Donà, bistået af advokaterne Mariano Paolin og Simonetta Donà, Padova, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- I medfør af EF-traktatens artikel 173 og 174 annulleres Kommissionens afslag af 17. juli 1997 på en anmodning om overgangsforanstaltninger til fordel for CAMAR vedrørende toldkontingenter for import af bananer.
- Kommissionen tilpligtes i medfør af EF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, at godtgøre CAMAR det tab, selskabet har lidt og vil lide fremover som følge af Kommissionens afslag på i forbindelse med

Sag anlagt den 2. oktober 1997 af D mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-264/97)

(97/C 357/66)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. oktober 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af D ved advokaterne Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure, Ariane Tornel og Françoise Parmentier, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen om at nægte at anerkende sagsøgerens retlige status i medfør af hans »partnerskab« og at tildele ham — og hans partner — det vederlag, inklusive tilskud og godtgørelser og de privilegier og immuniteter, han har ret til i henhold til vedtægten, forordninger og andre generelle bestemmelser for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, annulleres.
- Den efterfølgende afgørelse om at nægte at betale sagsøgeren det vederlag, hans status giver ham ret til, forrentet med 8 % p.a. fra datoen for fremsættelsen af kravet den 16. september 1996, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter ansættelsesmyndighedens afvisning af at anerkende hans partner, der er registreret som sådan i overensstemmelse med den svenske lov af 23. juni 1994, som »ægtefælle« i relation til de rettigheder og fordele, som vedtægtens bestemmelser giver gifte tjenestemænd og øvrige ansatte. Afvisningen hviler navnlig på den betragtning, at de bestemmelser i vedtægten, hvori der henvises til begrebet ægteskab, ikke kan fortolkes således, at registreret partnerskab kan sidestilles med ægteskab.

Sagsøgeren gør til støtte for sine påstande for det første gældende, at der er tale om en tilsidesættelse af artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention og af ligebehandlingsprincippet, og manglende hensyntagen til ensartetheden af sagsøgerens personlige status. Han gør endvidere gældende, at der foreligger en åbenbar fejlurdering, da der ikke lovligt kan ske direkte eller indirekte forskelsbehandling på grundlag af en persons seksuelle orientering, og da sagsøgte har pligt til at anerkende sagsøgerens personlige status, således som den følger af den partnerskabskontrakt, der lovligt er indgået i Sverige.

Sagsøgeren understreger i denne forbindelse, at den beskyttelse, borgerne er berettigede til at forvente, bl.a. skal sikre, at de uanset deres seksuelle orientering ikke udsættes for forskelsbehandling, medmindre undtagelser har udtrykkelig hjemmel i loven og er begrundet i nøje fastlagte hensyn til den offentlige orden og sikkerhed. Efter hans opfattelse er der med hensyn til seksuel orientering sket en samfundsmæssig udvikling, som man ikke kan lukke øjnene for uden at tilsidesætte de grundlæggende principper om ligebehandling, forbud mod forskelsbehandling og respekt for privat- og familielivet.

Sagsøgeren gør for det andet gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, af artikel 1, 5, 7 og 8 i vedtægtens bilag VII, af bestemmelserne om efterladtepension og af EF-traktatens artikel 119.